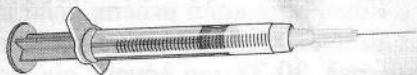

**ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
στά έπικαιρα ΘΕΜΑΤΑ**

ΕΞΩΣΩΜΑΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

**ΚΑΙ
ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟΣ
ΕΛΕΓΧΟΣ**

ΝΑΙ ή ΟΧΙ;

Γνωρίζετε τους «προβληματισμούς και τά διλήμματα» (θλ.σ.3), πού παρουσιάζουν, όχι μόνο από πλευρά έπιστημονική, άλλα και ήθική και θεολογική, δικονομική, ψυχολογική και άνθρωπιστική; Γιά όλα αύτά ΜΕΛΕΤΗΣΤΕ αύτό τό τεύχος.

**Τ. 90
2001**

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

**ΕΚΔΟΣΗ
Π.Ε.Φ.Ι.Π.
(θλ.σ.2)**

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**

ΔΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ Σ' ΆΛΛΟΥΣ
Βοηθήστε στήν έπανέκδοση και εύρυτερη διάδοσή του

ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

"Οτι τό ΘΕΜΑ γιά τίν ΕΞΩΣΩΜΑΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ (Ε.Γ.), άλλα και γιά τόν ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ (Π.Ε.) παρουσιάζει μεγάλο ένδιαφέρον γενικά γιά τό άναγνωστικό κοινό, είναι, νομίζουμε, αύτονόπιο. Όστόσο θέλουμε νά επισημάνουμε ότι τό ένδιαφέρον γίνεται και είδικό, πρωσωπικό, όχι μόνο γιατί πρέπει ό κάθε άνθρωπος, ώς λογικός και υπεύθυνος, νά γνωρίζει γενικά και γιά τά θέματα αύτά, άλλα και γιατί μπορεῖ νά χρειασθή νά έκφρασει τί γνώμην του σέ γινόμενες συζητήσεις. Και άκομη μπορεῖ τόν ίδιο ή κάποιο συγγενικό ή φιλικό του πρόσωπο ν' άπασχολεῖ ή νά άπασχολήσει τό θέμα, όποτε ή όρθι ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ είναι άναγκαία.

ΕΔΩ όμως τά θέματα αύτά δέν έχετάσονται μόνο έπιστημονικά, άπο Ιατρούς Έπιστήμονες, άλλα και θεολογικά, άπο Όρθοδοξους κληρικούς και θεολόγους, ώστε νά γνωρίζει ό Αναγνώστης και τίν ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΠΟΨΗ. Γιατί άσφαλῶς ή αποψη τῆς Όρθοδοξης Εκκλησίας μας, ώς διδασκαλία Άληθείας, ένδιαφέρει τούς πάντας, άλλα και δια-φωτίζει άληθινά τούς πάντας.

Τέλος έδω έξηγούμε ότι τό πρώτο στή σειρά άρθρο τοῦ Ιατροῦ Καθηγ. Πανεπιστημίου Αθηνῶν κ. Έμμιαν. Παναγοπούλου είναι γενικά ένημερωτικό και θίγει δόλα τά σχετικά θέματα. Ένω τά άκολουθοντα δύο άρθρα γιά τίν Ε.Γ. και τόν Π.Ε. είναι είδικότερα και έκτενέστερα, άλλα και τεκμηριωμένα και διδακτικότατα.

Εύχόμαστε καλή μελέτη, άλλα και καλή άξιοποίηση τοῦ παρόντος τεύχους.

Κάποια ΣΧΟΛΙΑ τῆς «Πολ. Οίκ.» γιά τίν δόλη θεματολογία παραθέτουμε στίς σελ. 30-32, γιά λόγους οίκονομίας τοῦ στενοῦ χώρου τῆς σελίδας αύτῆς.

ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Έτος 24ο, άρ. 90 - Άρδιλιος, Μάιος, Ιούνιος 2001. Τομηνιαίο δημοσιογραφικό οργανό τῆς «Πανελλήνιας Ένώσεως Φίλων τῶν Πολυτεχνῶν» (Π.Ε.Φ.Ι.Π.) - Ακαδημίας 78Δ - 106 78 ΑΘΗΝΑ. Τηλ.: 38.38.496, 38.22.586, FAX: 38.39.509.

- Ίδιωτής: Π.Ε.Φ.Ι.Π. - Έκδότης: Αντώνιος Ε. Αντωνίου, τ. Διευθ. Εμπορ. Τοστ., Πρόεδρος Π.Ε.Φ.Ι.Π. - Διευθυντής Συντάξεως: Αγιορείτης Μοναχός Νικόλημος Μπιλάλης, θεολ.-φιλόλ.
- Έπειθ. Τυπογρ.: Δ. Παπαδόπουλος, Copy Print A.E., 18ο χλμ. Λεωφ. Μαραθώνος-Παλλήνη, τηλ. 60.38.590.
- Ή «Π.Ο.» διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ. ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ-ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ.
- ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ γενικές και ειδικές γιά τήν Π.Ε.Φ.Ι.Π. και τό έφρο της βλέπε στό έπόμενο τεύχος 91, σελ. 2.

ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΗΣ Π.Ε.Φ.Ι.Π.:

- ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ (Κεντρικό, άδ. Σοφοκλέους 11), ΑΡ. ΛΟΓΑΡ.: **18950804**.
- ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ (άδ. Σόλωνος), ΑΡΙΘΜ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: **151/296047-89**.
- Χρειάζεται άποδεικτικό καταβέσσεως πρός έκδοση Αποδείξεως τής Π.Ε.Φ.Ι.Π. γιά τήν Έφορία.

ΓΙΑ ΚΥΠΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΗΜΟΥΣ ΚΥΠΡΙΟΥΣ

«ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ ΕΝΩΣΗ ΦΙΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ» (Π.Ε.Φ.Ι.Π.).
Διεύθυνση: Πρεβέζης 8 - Κάτω Πολεμίδια, Αγ. Ιωάννης, 4154 ΛΕΜΕΣΟΣ, τηλ. 05-367.933.
Πρόεδρος Συλλόγου: Ανδρέας Μαυρουδής, θεολ.-καθηγ. Τηλεφων. έπικοινωνία 5-10 μ.μ.

ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ Π.Ε.Φ.Ι.Π. ΚΥΠΡΟΥ:

- ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ, Υποκ/μα Παπαφέσσα 1, Αγ. Ιωάννης-Λεμεσός, άρ. Λογ.: **0341-01-031847**.
- ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ, Υποκ/μα Πάφου 2, Λεμεσός, άρ. Λογ.: **022-21017153**.

- Η Π.Ε.Φ.Ι.Π. έχει τιμηθῆ με ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ, Δεκέμβρ. 1979.
- Η Π.Ο. έχει τήν εὐλογία τής Ι. Συνόδου Εκκλησίας Έλλαδος και Κύπρου.

1 ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ*

τοῦ Ἐμμαν. Δ. Παναγοπούλου,

Ἀμ. Ἐπικ. Καθηγητοῦ Χειρουργικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ Ἰατρική στήν προσπάθειά της νά βοηθήσει τά ἀτεκνα ζευγάρια μέ προβλήματα στειρότητος δημιούργησε τεχνικές, πού σέ σημαντικό βαθμό παρακάμπτουν τά ύψιστάμενα προβλήματα καί ὁδηγοῦν στήν περιπόθητη ἀπόκτηση τέκνων. Ἡ Ἀναπαραγωγική Τεχνολογία, ὅπως ἐπιγραμματικά καλοῦνται οἱ ἐφαρμοζόμενες τεχνικές, παρουσιάζει πολλές καί ἐνδιαφέρουσες ὄψεις. Ἡ ἱατρός Robyn Rowland, ἔξεχουσα φυσιογνωμία τῆς Ἀναπαραγωγικῆς Τεχνολογίας τῆς Αὐστραλίας, στό βιβλίο της «*Living Laboratories: Women and Reproductive Technologies*»¹ γράφει: «Ἡ ἀναπαραγωγική τεχνολογία γιά τά στεῖρα ζευγάρια ἀποτελεῖ τήν τελευταία ἐλπίδα γιά σχηματισμό οίκογένειας, γιά τόν κλινικό ἰατρό τή θεραπεία τῆς στειρότητος μέ δριακή αὐξηση τῆς πιθανότητος ἀποκτήσεως παιδιῶν, γιά τόν ἐρευνητή τή μοναδική εὐκαιρία γιά πειραματισμό στήν ἀνθρώπινη ἐμβρυολογία, γιά τίς φαρμακευτικές ἐπαιφείες μιά πολλά ὑποσχόμενη περιοχή ἀναπτύξεως προϊόντων θεραπείας τῆς στειρότητος καί ἐλέγχου τῆς γονιμότητος, γιά τούς νομοθετική λύση, γιά τούς οίκονομολόγους τή “μαύρη τρίτα”, πού ἀπορροφά τεραστία ποσά, καί γιά τούς δημιούργαφους πηγή εἰδήσεων, ἐνδιαφερούσων ἀνθρώπινων ιστοριῶν καί κοινωνικῶν σχολίων».

Μεταξύ τῶν διαφόρων τεχνικῶν τῆς Ἀναπαραγωγικῆς Τεχνολογίας ή σπουδαιότερη καί ἡ εἰρύτερα ἐφαρμοζόμενη ἐδῶ καί ἀρκετά χρόνια εἶναι ἡ ἐξωσωματική γονιμοποίηση (Ε. Γ.). Μέ τήν τεχνική αὐτή καί τίς προεκτάσεις τῆς, πού ὅλες ἔχουσι ουσιούν νά δημιούργουν προβληματισμό καί διλήμματα, θά ἀσχοληθῇ στή συνέχεια τό ἄρθρο αὐτό.

ΕΞΩΣΩΜΑΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

Ἡ δημιουργία κάθε νέας ἀνθρώπινης ζωῆς προϋποθέτει τή συνάντηση καί συγχώνευση τῶν δύο γεννητικῶν κυττάρων, τοῦ σπερματοζωαρίου καί τοῦ ώαρίου, καί τή δημιουργία ἐνός νέου κυττάρου, τοῦ γονιμοποιημένου ώαρίου η ζυγωτοῦ, πού εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς νέας ἀνθρώπινης ζωῆς. Μετά τή γονιμοποίηση τό ζυγωτό πολλαπλασιάζεται κατά γεωμετρική πρόοδο, τό ἔνα κύτταρο γίνεται δύο, τά δύο τέσσερα κ.ο.κ., καί στή συνέχεια τά κύτταρα διαφοροποιούμενα σχηματίζουν τούς διαφόρους ιστούς καί τά δργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἡ συνάντηση τῶν δύο γεννητικῶν κυττάρων ὑπό φυσιολογικές συνθήκες γίνεται ἐντός τοῦ γεννητικοῦ συστήματος τῆς γυναίκας. “Οταν αὐτό γιά διαφόρους λόγους εἶναι ἀδύνατο, ἡ Ἰατρική καταφεύγει στήν ἐξωσωματική γονιμοποίηση. Στήν περίπτωση αὐτή η συνάντηση τῶν δύο γεννητικῶν κυττάρων γίνεται στό δοκιμαστικό σωλήνα (ἀκριβέστερα στό Τρυβλίο Petri), ἐξ ού καί τά γεννώμενα μέ τή μέθοδο αὐτή παιδιά καλοῦνται «παιδιά τοῦ σωλήνα». Στή συνέχεια τό γονιμοποιημένο ώαριο ἀρχίζει τόν πολλαπλασιασμό του καί, ὅταν φθάσει στό στάδιο τῶν 8 η 16 κυττάρων, ἐμφυτεύεται στή μήτρα τῆς γυναίκας πρός περιστέρω ἔξελιξη. Συνήθως γονιμοποιούνται καί ἐμφυτεύονται περισσότερα τοῦ ἐνός ώαρια, 3-5, γιά νά αὐξηθῇ ἡ πιθανότητα ἐπιτυχίας. Γιά τήν ώρμανση καί συλλογή τῶν περισσοτέρων ώαριων ἀπατεῖται η προηγούμενη χορήγηση ὄρμονῶν στή γυναίκα καί αὐτό, εάν ἐπαναληφθῇ πολλές φορές, δυνατόν νά ἔχει δυσμενεῖς ἐπιδράσεις στήν ύγεια τῆς. Ἡ ἐπιτυχία τῆς μεθόδου μέ τά σημερινά δεδομένα κυμαίνεται περί τό 30% κατά κύκλο ἐμφυτεύσεως.

* Ἀναδημοσιεύεται ἀπό τό Περιοδικό «Ἡ Δρᾶσις μας», τεῦχος 328, Μάιος 1995, σελ. 172-74, καί τεῦχος 329, Ιούν.-Ιούλ. 1995, σ. 190-92. (Διεύθυνση Περιοδικών Μαρκομανικά 32 – 106 80 ΑΘΗΝΑΙ). – Οι παραπομπές στή σελ. 9.

Έάν ή πρώτη προσπάθεια ἀποτύχει, ἐπακολουθεῖ καὶ δεύτερη καὶ τρίτη καὶ γι' αὐτό γονιμοποιοῦνται περισσότερα ώάρια ἀπό αὐτά πού ἐμφύτευονται κάθε φορά. Ή ἐπιτυχής ἐμφύτευση δημιουργεῖ μονόδυμη ἡ πολύδυμη ἐγκυμοσύνη. Ή πολύδυμη ἐγκυμοσύνη συχνά δημιουργεῖ μαιευτικά προβλήματα καὶ ἐπιπλοκές, γι' αὐτό πολλές φορές ἐπιχειρεῖται μείωση τοῦ ἀρμοῦ τῶν κυνοφρονιμένων ἐμβρύων σέ δύο². Ο ἐπιλεκτικός τεραματισμός τῆς ζωῆς τῶν ἐπιπλέον ἐμβρύων ἀποτελεῖ «κοινή πρακτική τῶν κέντρων θεραπείας τῆς σπερδότητος»³. Εξάλλου τά *«παιδιά τοῦ ακολήνα»*, ὅπως ἀποκαλύψει πρόσφατη ἔρευνα στή Γαλλία⁴, σέ πολύ μεγάλη συχνότητα είναι πρόωρα καὶ χαψιλοῦ βάρους γένησης, κάτω τῶν 2.500 γρμ. Ἐπίσης ἐμφανίζουν σαφῶς ὑψηλότερα ποσοστά περιγεννητικῆς, νεογνικῆς καὶ παιδικῆς θνητιμότητος.

Η χορήγηση τῶν γεννητικῶν κυττάρων γίνεται ἀπό τὸ ζευγάρι καὶ ἡ ἐμφύτευση στή μήτρα τῆς συζύγου, ὅποτε τό παιδί ἀποτελεῖ ἀληθινό τέκνο τῶν γονέων του. Η ἐμφύτευση μερικές φορές γίνεται σέ δανεική μήτρα, ὥπως θά ἰδοῦμε στή συνέχεια. Άκομη ἀρκετές φορές, λόγῳ προβλημάτων, η χορήγηση τοῦ ἐνός γεννητικοῦ κυττάρου γίνεται ἀπό τρίτο, ἐκτός ζευγαριοῦ, ἄτομο. Συνήθως λαμβάνεται τό απεριματοζώαριο ἀπό τράπεζα στέρατος καὶ ὁ πραγματικός (βιολογικός) πατέρας τοῦ παιδιοῦ είναι ἄγνωστος. Η περίπτωση αὐτή, ὥπως τονίζει ὁ Καθ. Ν. Μητσόπουλος⁵, ἀποτελεῖ ἔνα είδος ἰδιότυπης μοιχείας καὶ είναι ἐξ ἀρχῆς πλήρως ἀπορριπτέα. Πέραν αὐτοῦ, θεωρητικά είναι δυνατόν παιδιά διαφόρων ζευγαριῶν, πού ἔχουν τόν ἴδιο βιολογικό πατέρα (τόν δότη τοῦ σπέρματος), νά ἔλθουν σέ γάμο, ὅποτε δημιουργεῖται καὶ θέμα ἐπιμειξίας. Ἐπίσης ή Ε.Γ. δίνει τή δυνατότητα σέ γυναικες νά δημιουργήσουν οἰκογένεια, τῆς ὁποίας τά παιδιά δέν θά γνωρίσουν ποτέ τό ὄνομα τοῦ πατέρα τους. Αὐτό ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ οιδιαστό πλήγμα γιά τό θεομό τῆς οἰκογένειας. Τέλος ή Ε.Γ. παρέχει τή δυνατότητα σέ γυναικες πέραν τῆς ἀναπαραγωγικῆς ἡλικίας νά κυνοφρόνησουν καὶ νά γεννήσουν⁶. "Ομως τί νόημα ἔχει καὶ τί ἔξυπηρετεί αὐτή η ἀναστροφή τῆς φυσιολογικῆς παύσεως τῆς γονιμότητος; Μήπως είναι, ὑποσυνειδητά ἔστω, ἐναντίωση στή φυσική τάξη, πού ὁ Θεός ὄρισε;

Τό κύριο ἐρώτημα είναι, εάν ή Ε.Γ. μπορεῖ νά γίνει ἀποδεκτή μέθοδος στής περιπτώσεις ἐκείνες πού δέν μεσολαβεῖ τρίτο, ἐκτός ζευγαριοῦ, πρόσωπο καὶ τά γεννητικά κύτταρα προέρχονται ἀποκλειστικά ἀπό τό ζευγάρι. Η ἀπάντηση στό ἐρώτημα ἔχει ἀμεση σχέση μέ τόν καθορισμό τῆς ὑποστάσεως τοῦ γονιμοποιημένου ώαριού η ζυγωτοῦ, τό ὅποιον θεωρεῖται ώς ἀρχή τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Είναι γνωστό ὅτι οι περισσότερες δυτικές χώρες ἔχουν νομιμοποιήσει τήν ἔκτρωση καὶ ἐπομένως de facto δέν ἀναγνωρίζουν στό ἐμβρυο ἀνθρώπινη ὑπόσταση, δέν τό θεωροῦν πρόσωπο καὶ δέν τοῦ ἀναγνωρίζουν ἀνθρώπινα δικαιώματα. Πολύ περισσότερο δέν δέχονται ἀνθρώπινη ὑπόσταση στό γονιμοποιημένο ώάριο. Η ἀλήθεια ὅμως είναι διαφορετική καὶ εύτυχως πρός αὐτή τήν κατεύθυνση ὑπάρχουν πολλές φωνές καὶ ὅλες δηλώνουν ἀπερίφραστα ὅτι: «Ἄμφοτερα, οἱ ἐπιστημονικές μαρτυρίες καὶ τά φιλοσοφικά ἐπιχειρήματα, ὑποστηρίζουν ὅτι τό γονιμοποιημένο ώάριο είναι ἔνα ἀνθρώπινο ὄν, ἔνα πρόσωπο»⁷. ὅτι «ὑπάρχουν καθαρές μαρτυρίες ἀπό τίς ἐπιστημονικές πηγές ὅτι η γονιμοποίηση ἀντιρροστεύει τήν ἀρχή τῆς νέας ἀνθρώπινης ζωῆς»⁸. ὅτι «τό πρίν τήν ἐμφύτευση ἐμβρυο είναι τό ἴδιο μέ τό ἐνήλικο ἄτομο, πρός τό ὅποιο κατεύθυνεται, καὶ ὅτι η ήθική ὑπόσταση τοῦ ἐμβρύου είναι ἴδια μέ ἐκείνη τοῦ καθενός μας»⁹. ὅτι «ἡ φύση τοῦ ἐμβρύου είναι ἀδιαφιλονίκητα ἀνθρώπινη καὶ ὅτι τό ἀνθρώπινο ἐμβρύο είναι ἔνα ἀνθρώπινο ὄν στό ἐμβρυϊκό στάδιο τῆς ὑπάρξεως καὶ ὅτι δέν ὑπάρχουν στοιχεῖα γιά νά διαφέσουμε τά μέλη τῆς ἀνθρώπινης οἰκογένειας σέ πρόσωπα καὶ μή πρόσωπα καὶ ὅτι τό ἀνθρώπινο ἐμβρυο ἔχει τό δικαίωμα νά μή θανατωθῇ η νά χρησιμοποιηθῇ γιά ὄποιονδήποτε σκοπό»¹⁰. καὶ τέλος ὅτι «τό ἐμβρυο είναι ἔνας ζωτανός ὄργανοιμός καὶ ὅχι συσσώρευση ζώντων κυττάρων καὶ ὅτι η ἐμφάνιση τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος ἐντοπίζεται στήν όλοκλήρωση τῆς γονιμοποιήσεως»¹¹. Πέραν ὅμως ἀπό τίς πιό πάνω σημαντικές ἐπιστημονικές καὶ φιλοσοφικές ἀπόψεις, η Ορθόδοξη Ἐκκλησία μας ξεκάθαρα διδάσκει ὅτι η ἐμψύχωση τοῦ ἀνθρωπίνου

έμβρούν γίνεται «έξ ακρας συλλήψεως», πού χρονικά ταυτίζεται με τήν ολοκλήρωση τής γονιμοποίησεως^{12, 13}.

Όπως σημειώθηκε στήν άρχη, ή έπιτυχία τής μεθόδου κατά κύκλο έμφυτεύσεως άνερχεται στό 30%. Αύτό σημαίνει ότι από τά 10 γονιμοποιημένα ωάρια, πού θά έμφυτευθούν, τά έπτα θά χάσουν τη ζωή τους καί μόνο τά τρία θά έξελιχθούν. Τό έρωτημα είναι: «Έχουμε δικαίωμα νά κατασκευάσουμε άνθρωπινες ζωές, οι περισσότερες τῶν οποίων είναι ἐκ τῶν προτέρων δέδαιο ότι θά χαθοῦν; Ή ἀπώλεια μιᾶς άνθρωπης ζωῆς ἔχει κάποια δικαιολογία, ὅταν γίνεται κατά τή διάφορεια τής προστάθειας νά βοηθήσει αὐτή τή ζωή πού κινδυνεύει ή προσπαθεῖ νά ξεπεράσει κάποιο σημαντικό πρόβλημα ύγειας. Στήν Ε.Γ. ή διαδικασία δέν ώφελει τό έμβρυο, ούτε στόχο έχει νά διορθώσει κάποια άνωμαλία του. Στήν περίπτωση αὐτή ἀποκλειστικός στόχος είναι ή ίκανοποίηση τής έπιθυμίας τοῦ ζευγαριοῦ γιά ἀπόκτηση τέκνου. Έτοι ή ἀπώλεια τής άνθρωπηνς ζωῆς χρεώνεται χωρίς δικαιολογία. Η Ἐκκλησία μας, ἀκόμη καί γιά τίς ἀκούσιες ἀποβολές, ἐπιβάλλει ἐπιτίμιο γιά τή ζωή πού χάθηκε, παρόλον ότι δέν δέν ὑπάρχει ἐμφανής εὐθύνη τής μητέρας. Πώς μποροῦμε νά παραδέψουμε αὐτή τή χωρίς δικαιολογία ἀπώλεια άνθρωπινων ὑπάρξεων καί νά ἀποδεχθοῦμε τήν Ε.Γ., ἀκόμη καί ὅταν τά γεννητικά κύτταρα προέρχονται ἀπό τό ἴδιο ζευγάρι; Έπιπλέον ή Ε.Γ. ἔχει πολλές προεκτάσεις, πού θά ἀναπτυχθοῦν στή συνέχεια, καί στίς όποιες τό ζευγάρι, πού καταφεύγει στήν Ε.Γ., συμμετέχει «κέν γνώσει η ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ», ἀναλαμβάνοντας τεράστιες ήθικές εὐθύνες.

Σέ μιά γενική θεώρηση τής Ε.Γ. ή ιατρός Robyn Rowland σημειώνει: «Η δημιουργία παιδιῶν είναι μιά ἀμοιβαία ἐπιλογή ἐνός ἄνδρα καί μιᾶς γυναίκας, γιά νά ἐκφράσουν ἔτοι τήν ἀγάπη τοῦ ἐνός γιά τόν ἄλλον, πού είναι ἀνοικτή στήν πιθανότητα τής παιδοτοΐας. Τό παιδί ἔχεται στόν κόσμο ὅχι σάν προϊόν μιᾶς στηναντήσεως, ἀλλά σάν προέκταση τής ἀγάπης, πού οι σύζυγοι ἔχουν ὁ ἔνας γιά τόν ἄλλον. Στήν ἔξωσωματική γονιμοποίηση οι σύζυγοι στέκονται παθητικοί παραστηρητές στή διαδικασία τής γονιμοποίησεως. Η ἔξωσωματική γονιμοποίηση τούς ἀποστερεῖ ἀπό τό νόημα τής συζυγίας τους».

Βέβαια, ή γέννηση παιδιῶν δέν στηρίζεται ἀποκλειστικά καί μόνο στήν ἐπιλογή ἐνός ἄνδρα καί μιᾶς γυναίκας. Διότι τό βασικό αὐτό καθήκον τοῦ ζεύγους δέν πρέπει νά αὐτονομεῖται καί νά ἀνεξαρτητοποιεῖται, ἀλλά νά ἔξαρταται καί νά ἀνατίθεται μέ βαθεία πίστη τῶν συζύγων στό ἄγιο θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ. Έτοι ή δίκαιη, ή φυσική καί θεοφιλής ἐπιθυμία τοῦ ζεύγους γιά ἀπόκτηση παιδιῶν καταξιώνεται πλήρως, ταυτόχρονα δέ δόηγει καί στόν ἔξαγιασμό τοῦ ζεύγους.

Άμεση ἀπόρροια τής Ε.Γ. είναι ή δημιουργία πολλῶν καταστάσεων, πού ὅλες προκαλοῦν ἐντόνο προβληματισμό, ἡθικά διλήμματα καί νομικά προβλήματα, καί γιά τίς όποιες καταστάσεις ἔχουν ἄμεση η ἔμμεση εὐθύνη ὅλοι οι ἐμπλεκόμενοι στή διαδικασία τής Ε.Γ. Ακολουθεῖ μιά σύντομη θεώρηση αὐτῶν τῶν καταστάσεων.

ΔΑΝΕΙΚΕΣ ΜΗΤΡΕΣ ΚΑΙ ΦΕΡΟΥΣΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις, πού ή κυριοφρία τοῦ ἔξωσωματικά γονιμοποιηθέντος ωαρίου δέν είναι δυνατή στή μήτρα τής συζύγου. Στίς περιπτώσεις αὐτές τό ζεῦγος δανειζεται τή μήτρα μιᾶς ἄλλης γυναίκας, ή όποια αναλαμβάνει τήν κυριοφρία τοῦ έμβρουν καί τή μετά τόν τοκετό παράδοσή του στούς βιολογικούς του γονεῖς. Ένιοτε ή «φέρουσας μητέρα» παρέχει καί τό πρός γονιμοποίηση ωάριο, ὅποτε είναι καί η βιολογική μητέρα τοῦ έμβρουν. Συνήθως μεταξύ τής «φέρουσας μητέρας» καί τοῦ ζεύγους ὑπογράφεται ἔνα ιδιωτικό συμφωνητικό, στό όποιο καταγράφονται ἀφ' ἐνός οι οικονομικές ὑποχρεώσεις τοῦ ζεύγους πρός αὐτή καί ἀφ' ἐτέρου η ὑποχρέωση τής «φέρουσας μητέρας» νά παραδώσει τό νεογέννητο στό ζεῦγος.

Μέχρι σήμερα πολλές περιπτώσεις ἔχουν φθάσει στά δικαιαστήρια λόγω ἀρνήσεως τής «φέρουσας μητέρας» νά παραδώσει τό νεογέννητο. Όπωδήπτοτε φαίνεται λογικό ότι ή βιολογική μητέρα είναι η πραγματική μητέρα τοῦ παιδιοῦ καί πρός αὐτή τήν κα-

τεύθυνση κινούνται άρκετές νομοθεσίες. "Ομως ύπάρχει έντονος αντίλογος. Κατ' άρχήν ύπάρχει μία μακρά νομική παράδοση, σύμφωνα με τήν όποιαν ή γνωσκά πού γεννᾶ είναι και ή μητέρα τοῦ παιδιοῦ. Εξάλουν ή «φέρουσα μητέρα» πάρονται τό σύνολον τῶν βιολογικῶν κινδύνων. Τό πρόβλημα δέν ἔχει ωρεῖ τήν θρησκείη λύση του και ή διαμάχη συνεχίζεται^{14,15,16}. Εξηγώντας ότι Καθηγητής κ. Παπαχριστος¹⁷ τήν έμμονή τῆς διεθνούς έννομης τάξεως νά άναγνωρίζει ως μητέρα ἐκείνη πού γεννᾶ, ἀνεξάρτητα ἀν τὸ ώάριο είναι κάποιας ἄλλης, λέγει: «Κατά τή διάρκεια τῆς κυήσεως δημιουργεῖται ἄρρητος δεσμός ἀνάμεσα στό παιδί και τή μητέρα και η τυχόν μεταβολή προκαλεῖ ισχυρό συναυθηματικό κλονισμό. Καὶ ἐπί πλέον δέν είναι εύκολο νά άνατραπῇ τό βασικό ἀξίωμα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου: Μητέρα είναι ή γνωσκά, πού γεννᾶ».

Δυσεπίλυτα προβλήματα δημιουργούνται ἀκόμη, ὅταν και οι δύο πλευρές δέν θέλουν τό παιδί λόγω ἀναπτηρίας ή γενετικῶν ἀνομαλιῶν και νοσημάτων. Τότε σέ ποιόν ἀνήκει τό παιδί και ποιός θά τό παραλάβει; Καὶ ἀν κατά τή διάρκεια τῆς κυηφορίας οι βιολογικοί γονεῖς ἀλλάζουν γνώμη η χωρίσουν η ἀποθάνουν, τί θά γίνει μέ τό παιδί; Σέ ποιόν ἀνήκει και ποιός θά ἀναλάβει τήν προστασία του;

Ἀκόμη συνέδη και αὐτό τό παράξενο. Στίς Η.Π.Α. ή Arlette Schweitzer, μά 42χρονη γνωσκά, κυοφόρησε δίδυμα, πού προήρχοντο ἀπό τήν ἔξωσωματική γονιμοποίηση ώραιών τής κόρης της, ἀπό τό σπέρμα τοῦ ἀνδρός τής κόρης της, δηλαδή τοῦ γαμβροῦ της. Ἐτοι τά δίδυμα τής Schweitzer ἥσαν ταυτόχρονα παιδιά και ἐγγόνια της!¹⁸.

ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΑ ΕΜΒΡΥΑ

"Οπως ηδη γράφτηκε, κατά τήν Ε.Γ. γονιμοποιούνται πολύ περισσότερα ώάρια ἀπό αὐτά πού πρόκειται νά ἐμφυτευθοῦν. Τά ἐπιτάλεον γονιμοποιημένα ώάρια καταψύχονται, γιά νά χρησιμοποιηθοῦν σέ ἄλλο χρόνο, μετά φυσικά τήν ἀπόψυξή τους. Τό 1984 στήν Αύστραλία γεννήθηκε τό πρώτο παιδί ἀπό κατεψυγμένο ἔμβρυο.

Ήταν κορίτσι και τοῦ δόθηκε τό ὄνομα Zoe.

Κατά τή διεδικασία ψύξεως-ἀποψύξεως συμβαίνουν ἀπώλειες γονιμοποιημένων ώαριών, δηλαδή ἀπώλειες ἀνθρωπίνων ύπαρχεων. Πέραν ὅμως αὐτοῦ πολλά ἀπό τά κατεψυγμένα ἔμβρυα γιά διαφόρους λόγους παραμένουν στήν κατάψυξη και η τύχη τους ἀποτελεῖ δυσεπίλυτο πρόβλημα. Στίς Η.Π.Α. ύπάρχουν σήμερα περί τά 10.000 κατεψυγμένα ἔμβρυα. Στήν Αύστραλία τό 1991 ύπηρχαν περισσότερα ἀπό 13.000 ἀνθρωπίνα ἔμβρυα στήν κατάψυξη¹⁹ και ὑπολογίζεται ὅτι, ἀν συνεχισθῇ η σημερινή τάση, τό 1996 ὁ ἀφιθμός τους θά φθάσει τίς 28.000. Διερωτηθήκαμε τί θά γίνουν τά κατεψυγμένα ἔμβρυα, ἀν οι γονεῖς τους δέν τά θέλουν πιά, γιατί ἀπέκτησαν παιδί η γιατί χωρίσαν η ἀπέθαναν; Τί τύχη θά ἔχουν οι ἀνθρώπινες αὐτές ύπαρχεις και ποιός θά ἔχει τήν ἀρμοδιότητα και θά πάρει τήν εύθυνη γιά τήν τύχη τους; Πρόσφατα στή Γαλλία²⁰, ὅπου ύπάρχουν 11.000 κατεψυγμένα ἔμβρυα, τά δύο νομοθετικά σώματα, η Γερουσία και η Έθνοσυνέλευση, ἥρθαν σέ συμβιβασμό σχετικά μέ τήν τύχη τῶν ἔμβρυων αὐτῶν. Η Γερουσία ἐπιθυμούσε τήν πλήρη ἀπαγόρευση τής καταστροφῆς τους, ἀναγκάσθηκε ὅμως νά συμβιβασθῇ. Αποτέλεσμα ἦταν νά ἐπιτραπῇ η καταστροφή τους μέχρι τήν ἔναρξη ισχύος τοῦ σχετικοῦ μέ τά βιοηθικά θέματα νόμου και μετά νά ἀπαγορευθῇ. Η τύχη τῶν μετά τήν ισχύ τοῦ νόμου κατεψυγμένων ἔμβρυων θά κριθῇ σέ πέντε χρόνια, ὅπότε ὑπολογίζεται ὅτι θά γίνει η ἀναθεώρηση τοῦ νόμου.

"Ἄξιον ἀναφορᾶς είναι και τό ἀκόλουθο πρόσφατο περιστατικό ἀπό τήν Ιταλία, τοῦ ζεύγους Luigi και Elisabetta, πού τό 1992 ὁ ίστρος τους πέτυχε νά δημιουργήσει ἀρκετά ἔμβρυα μέ ἔξωσωματική γονιμοποίηση. Μετά ἀπό μία ἀνεπιτυχή ἐμφύτευση, η Elisabetta οκοτώρθηκε σέ αὐτοκινητιστικό δυστύχημα και ὁ σύζυγός της ἐπεισ τήν ἀδελφή του Elena, 33 χρονῶν, νά δεχθῇ πρός ἐμφύτευση ἓνα ἀπό τά κατεψυγμένα ἔμβρυα τῆς συζύγου του. Η ἐμφύτευση ύπηρξε ἐπιτυχής και τόν Ιανουάριο τοῦ 1995 γέννησε ἓνα κοριτσάκι. Τό γεγονός τρομοκράτησε τό Βατικανό και ἔδωσε λαβή γιά πολλές συζητήσεις²¹.

ΓΕΝΕΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

‘Ο γενετικός ἔλεγχος ἀποτελεῖ πραγματικότητα καὶ γίνεται στά πρώτα στάδια τῆς ἔξελλεσεως τοῦ γονιμοποιημένου ώφαρίου καὶ πρὸ τοῦ ἐμφύτευσης τοῦ ἐμβρόνου στή μήτρα. Ο προτασσόμενος στόχος εἶναι ό ἀποκλεισμός ἀπό την ἐμφύτευση τῶν ἐμβρόνων μέ γενετικά νοσήματα. Ο γενετικός ἔλεγχος μπορεῖ ἀκόμη νά ἀποκαλύψει τό φύλο τοῦ πρόσ ομφύτευση ἐμβρόνου καὶ ἄρα νά ἀποκλείσει τά ἐμβρονα πού τό φύλο τους δέν θά ἡταν ἐπιθυμητό στους γονεῖς. Πέρσαν τοῦ ὅτι τά ἀνεπιθύμητα ἐμβρονα καταστρέφονται, ή μέθοδος δίνει τή δυνατότητα θετικής ή ἀρνητικής εὐγονικής ἐπιλογῆς τῶν ἀπογόνων καὶ ἀνοίγει τή πότα στους γενετικούς χειρισμούς ἐπί τοῦ ἐμβρονου²². Μέ τίς δυνατότητες καὶ προοπτικές τῆς γενετικῆς μηχανικῆς θά ὑπάρχει ή δυνατότητα όχι μόνο νά ἀποκλείονται τῆς ἐμφυτεύσεως τά ἐμβρονα πού φέρον γενετικά νοσήματα (ἀρνητική εὐγονική), ἀλλά καὶ νά ἐπιλέγονται πρόσ ομφύτευση ἐκεῖνα τά ἐμβρονα πού παρουσιάζουν τά ἐπιθυμητά στους γονεῖς χαρακτηριστικά (θετική εὐγονική). Ἀκόμη ύπαρχει ή θεωρητική, πρόσ το παρόν, δυνατότητα νά ἐπεμβαίνουμε στο γενετικό ύλικό τῶν πρόσ ομφύτευση ἐμβρόνων καὶ νά το μετα-βάλλουμε, ὥστε τά ἐμβρονα νά ἀποκτήσουν προκαθορισμένα χαρακτηριστικά. Πολλοί φοιοῦνται ότι στό μέλλον τά παιδιά δέν θά θεωροῦνται ως ἔχοντα προσωπική ἀξία, ἀλλά θά θεωροῦνται ως ἀντακείμενα, πού ἔχουν ποικίλες γονεϊκές καὶ ἐνδεχομένως προστικές ἀνάγκες.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΜΒΡΥΩΝ

Όπως γράφτηκε πιό πάνω, κατά τής διαιδικασίας της Ε.Γ. γονιμοποιούνται περισσότερα ώραια από αυτά που πρόσκειται νά έμφυτευθοῦν. Τώρα έπιπλέον γονιμοποιημένα ώραια είτε καταψύχονται για μελλοντική χρήση, είτε χρησιμοποιούνται για πειράματα. Ή για πειραματικούς σκοπούς χρησιμοποίηση τους απαιτεῖ όπωσδήποτε τήν άδεια τοῦ ζεύγους, ή όποια, τίς περισσότερες φορές, δίδεται εύχερως για εύνοήτους λόγους. Άλλα καὶ «ἐν ἀγνοίᾳ» τοῦ ζεύγους μπορεῖ νά χρησιμοποιηθοῦν, ἀφοῦ αὐτό δέν ἔχει τή δυνατότητα νά γνωρίζει τόν ἀκριβή ἀριθμό τῶν γονιμοποιημένων ωραίων. Οἱ περισσότερες χῶρες, πού ἔχουν ἀσχοληθῆ μέ τό θέμα (Η.Π.Α., Ἀγγλία, Σουηδία, Δανία), περιορίζουν τόν πειραματισμό στίς πρώτες 14 ήμέρες τοῦ ἐμβρύου. «Ομως 14 ήμέρες ἀπό πότε; Έάν ἀπό τήν γονιμοποίηση, τότε αὐτή ἀποτελεῖ τήν ἔναρξη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Έάν ή 14η ήμέρα ἀποτελεῖ τήν ἀρχή τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τότε είναι ή ημέρα «μηδέν» καὶ οὐχί ή 14η. Ό καθοδισμός τοῦ ὄροιον αὐτοῦ είναι αὐθαίρετος καὶ ἐμφανῶς ὑποκριτικός, δεδομένου ὅτι ὅλες οἱ χῶρες αὐτές ἔχουν νομιμοποιήσει τήν ἔκτρωση, ἀκόμη καὶ σέ προγνωστικά στάδια ἐγκυμοσύνης.

Οι υποστηρικτές τού πειραματισμού έπι τών άνθρωπίνων έμβρύων διατείνονται ότι είναι απαραίτητος γιά τή θεραπεία τών γενετικῶν νοσημάτων. Ό πρόσφατα ἀποθανών Καθηγητής τῆς Γενετικῆς στό Παρίσιο Jerome Lejeune, ὁ ἐρευνητής πού ἀνακάλυψε τή χρωμοσωματική προέλευση τού συνδόμου DOWN, με ἔμφαση υποστηρίξε ότι ή μελέτη τῶν γενετικῶν νοσημάτων δέν ἀπαιτεῖ πειραματισμό σέ άνθρωπαν ἔμβρυα, ἀπό τόν ὄποιον ούσιαστικά δέν ἀναμένεται καμμιά βοήθεια. Στήν πραγματικότητα ό πειραματισμός ἐπί τῶν έμβρυων στοχεύει στή βελτίωση τῆς τεχνικῆς τῆς ἔξωσματικῆς γονιμοποίησεως, στή δοκιμή νέων φαρμάκων, κυρίως ἀντιοὐλληπτικῶν καί ἔκπρωτικῶν, καί τέλος στήν ἀσκηση εὐγονικῆς. Κατά τόν Antony Fisher²³ ή ἔξωσματική γονιμοποίηση «σέ καμμιά χρονική περίοδο δέν ὑπῆρξε θεραπεία, γιά νά ἐπιτρέψει τήν ἀπόκτηση τέκνων ἀπό στεῖρα ζευγάρια. Τό κύριο θέλημα γιά τή συνέχειση τῶν προγραμμάτων ἔξωσματικῆς γονιμοποίησεως ὑπῆρξε ή δυνατότητα πειραματισμού, πού αὐτή ἄνοιγε».

Οι δυνατότητες πειραματισμού είναι πολυάριθμες. Μία από αυτές είναι ή κλωνοποιία ή στη συνέχεια άνθρωπων. Τον άνθρωπο του έμβρυου, τήν όποια πρόσφατα (1993) άνακοινώσαν οι Hall και Stillman, έρευνητές του Πανεπιστημίου George Washington των ΗΠΑ²⁴. Η μέθοδος αυτή δίνει τήν δυνατότητα δημιουργίας γενετικά πανομοιούπον έμβρυων και στη συνέχεια άνθρωπων. Ό συνδυασμός τής μεθόδου με τήν δυνατότητα τής γενετικής νά έπεμβαινει στό γενετικό κώδικα δημιουργει τήν μελλοντική πιθανότητα παραγωγής άνθρωπων μέ προκαθορισμένα χαρακτηριστικά, γεγονός πού μπορει νά διαταράξει τήν ισορροπία τῶν φύλων και τήν ποικιλομορφία τοῦ άνθρωπουν είδους, η μπορει νά δημιουργήσει έτεροχρονισμένη άνάπτυξη διδύμων και τελικά νά εύτελισει τήν άνθρωπινη απομικότητα. Πιά όλους αυτούς τούς λόγους η κλωνοποίηση τῶν άνθρωπων έμβρυων ξεσήκωσε θύελλα άντιδράσεων^{25, 26, 27}.

Τό πλαίσιο μέσα στό όποιο κινεῖται ο πειραματισμός τῶν έμβρυων είναι άκομη άδιαιρόφωτο. Πρόσφατα²⁸ τό Έθνικό Ινστιτούτο Υγείας (N.I.H.) τῶν Η.Π.Α. ζητει τήν έπιτροπή Müller, η όποια μελέτηρε τά σχετικά μέ τόν πειραματισμό τῶν άνθρωπων έμβρυων θέματα και παρέδωσε τό πόρισμά της. Σύμφωνα μέ αυτό ωρισμένες διαδικασίες είναι έπιτρεπτές και μποροῦν νά χρηματοδοτηθοῦν, άλλες χρήζουν περιστέρω έκτιμήσεως και άλλες, πρός τό παρόν, δέν γίνονται άποδεκτές. Μεταξύ τῶν τελευταίων περιλαμβάνονται και τά έξης: Η μεταφορά άνθρωπων έμβρυων σέ ζωα πρός κυνοφορία, η δημιουργία χιμαρωνῶν ὄντων μεταξύ άνθρωπων η μεταξύ άνθρωπου και ζώου, η κλωνοποίηση μετά από μεταμόσχευση πυρηνος σωματικού κυττάρου και η κυνοφορία τοῦ έμβρυου έκτος άνθρωπινης μήτρας.

Στίς ήμέρες μας τά διοιστρικά θέματα άπασχολούν συχνά τή διεθνή έπικαιρότητα. Φαίνεται ομως ότι η πρόσδος στή διοιστρική έχει προηγηθή τής ήθικής και τής νομοθεσίας και μόλις πρόσφατα οι κυνηγόντες τῶν διαφόρων χωρῶν άρχιζουν νά διαμορφώνουν νομοθετικά πλαίσια γιά τή διοιστρική έρευνα. Η Ρωλία τελευταία (1994) νιοθέτηση τρεις νόμους γιά διοιστρικά θέματα, μεταξύ τῶν όποιων συγκαταλέγεται και τό θέμα τής ιατρικά ύποδοιθουμένης δημιουργίας άνθρωπων²⁹.

Πρόσφατι επίσης^{30, 31} τά 32 μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Εύρωπης έδωσαν στή δημοσιότητα τό σχέδιο Εύρωπαϊκής Συνθήκης έπι θέματων Βιοϊατρικής, πού φιλοδοξεῖ νά άποτελέσει τήν πρώτη διεθνή συνθήκη, πού συζητᾶ τούς κινδύνους από τήν πρόοδο τής Ιατρικής και τῆς Βιολογίας, τά δικαιώματα τοῦ άτόμου και τό μέλλον τοῦ άνθρωπουν είδους. Είναι ομως έκπληκτικό και λίαν άπογοητευτικό ότι τά 32 μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Εύρωπης δέν κατόρθωσαν νά συμφωνήσουν στόν ζητημάτων πρόσθιο τοῦ «προσώπου» και στόν ζητημάτων πρόσθιο τοῦ «Άνθρωπουν ὄντος» και παρέκαμψαν τό πρόβλημα μέ τή διατύπωση ότι «ή άνθρωπην αξιοπρέπεια πρέπει νά γίνει σεβαστή από τήν άρχη τῆς ζωῆς». Άκομη η συνθήκη δέν παίρνει θέση γιά τά πλεονάζοντα έμβρυα και γιά τό ποτίν τήν έμφυτευση τοῦ έμβρυου γενετικό έλεγχο. Τά θέματα αυτά παραπέμπονται στή συγχραφή τῶν άντιστοίχων πρωτοκόλλων, πού η άλοκλήρωση τους θά γίνει τό 1996.

Η μέχρι τώρα έμπειρια (έκτρωσεις, εύθανασία, έγκεφαλικός θάνατος) δημιουργεῖ τή βεβαιότητα ότι η όποια νομοθετική ρύθμιση τῶν σχετικῶν με τήν Άναπτυξης Αναπαραγωγική Τεχνολογία ζητημάτων θά καταλήξει σέ έγκληματική νομοθεσία, άν δέν στηριχθή στόν άπόλυτο σεβασμό τής άξιας και τής ιερότητος τῆς κάθε άνθρωπηνς ζωῆς από τήν πρώτη στιγμή τής δημιουργίας της.

Κατά τόν Philip - Elmer - Dewitt, άρθρογράφο τοῦ περιοδικοῦ «Time»²⁵, «ὅταν τό κίνητρο τοῦ κέρδους μπαίνει στήν έξισωση, τότε οί ήθικές παράμετροι τείνουν νά ξεχωρίσουν. Καί τό ίδιωτικό όφελος όδηγει τίς σχετικές μέ τή στειρότητα μπίζενς στής Η.Π.Α.». Φοβούμαι ότι τό κίνητρο τῆς όποιας ώφέλεις (έπιστημονικής, χορηματικής η άλλης) κινεῖ τήν Άναπτυξης Αναπαραγωγική Τεχνολογία σέ όλες τίς χωρες τοῦ δυτικού κόσμου και τήν όδηγει σέ δρόμους κατηφορικούς και έπικινδυνους.

Η έπιθυμία τής έντος τοῦ γάμου άποκτησεως τέκνων είναι και νόμιμη και έπαινετή και θεοφιλής, άφού η τεκνοτοιΐα άποτελεῖ έναν έκ τῶν κυρίων σκοπῶν τοῦ γάμου. Άκομη η καταφυγή στήν Ιατρική έπιστημη γιά τήν έπιλυση τῶν σχετικῶν μέ

τήν τεκνοποιία προβλημάτων δχι μόνον δέν άντικειται στό ἄγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά εἶναι καὶ ἐπιβεβλημένη. "Ομως ἡ προσπάθεια παρακάμψεως τῆς φυσικῆς τάξεως μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἀναπαραγωγικῆς Τεχνολογίας, δέν μπορεῖ νά γίνει ἀποδεκτή για ὅλους τοὺς λόγους, πού ἐκτέθηκαν στὸ ἄρθρο αὐτό. Ἀλλωστε τόσο ἀξιόλογοι ἐκπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας μας (ό Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Νικ. Μητσόπουλος καὶ ὁ αὐτεσ. πρωτοπρεσβύτερος κ. Εὐάγγελος Μαντζούνεας),^(5,32) ὅσο καὶ ἐπίσημα ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἑκκλησία ἀπορρίπτουν κάθε μορφή τεχνητῆς γονιμοποιήσεως.

Τό ὅπερνο ζευγάρι δέν πρέπει νά χάσει τήν ἐλπίδα του στό Θεό, δῶρο τοῦ Ὁποίου εἶναι τὰ παιδιά, καὶ δέν πρέπει νά πινεσε νά Τόν παρακαλεῖ γιά τήν ίκανοποίηση τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς. Συγχρόνως ὅμως θά πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ μη ἀπόκτηση τέκνων ἵσως ἀποτελεῖ μιά ιδιαίτερη κλήση τοῦ Θεοῦ, πού προορίζει τό ζευγάρι σε ἄλλου εἴδους διακονία στήν Κοινωνία καὶ τήν Ἑκκλησία.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Living Laboratories: Women and Reproductive Technologies, Robyn Rowland. Pan MacMillan Publishers. Australia Sydney 1992. – 2. Transvaginal Embryo Aspiration. A safe method for Selective Reduction in Multiple Pregnancies. Fertil. Steril. 58: 351-55, 1992. – 3. Improved Results in Multifetal Pregnancy Reduction. A Report of 72 cases. Fertil. Steril. 61: 59-61, 1994. – 4. Task Force Report on the Outcome of Pregnancies and Children Conceived by I.V.F. (France 1987-1989) Fertil. Steril. 61: 324-330, 1994. – 5. Ἐπιτεύγματα τῆς Συγχρόνου Γενετικῆς. Ἡθική θεώρησις, Γ' ἔκδ., Ν. Μητσόπουλος, Ἀθῆνα 1990. – 6. Reversing the Natural Decline in Human Fertility. JAMA 268: 1275-79, 1992. – 7. The Moral Status of the Human Embryos. Linacre Quarterly 59: 76-83, 1992. – 8. Infertility and Assisted Conception: What you should know. The Catholic Bishops Joint Committee on Bioethics issues. London 1993. – 9. Hydatidiform Moles and Teratomas Confirm the Human Identity of the Pre-implantation Embryo. Journal of Medicine and Philosophy 15: 627-35, 1990. – 10. I.V.F. and Justice: Moral, Social and Legal Issues Related to Human in vitro Fertilization. The Linacre Center, London 1990. – 11. When Did I Begin; Another Critical Response to Norman Ford. Linacre Quarterly 58: 39-53, 1991. – 12. Πότε «έμψυχούτα» τό ἀνθρώπινο ἔμβριο; Ή ώστε «μηδέν» τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ν. Π. Βαπτιστόπουλος, 5η ἔκδοση, «Ο Σωτήρ», Αθῆνα 1992. – 13. Η περὶ τοῦ ἀνθρώπινου ἔμβριου ως Ψυχοουσιατικῆς Υπαρξεως Διδασκαλία τῆς Ἑκκλησίας καὶ ἡ Χριστολογικὴ Θεμελίωσις αὐτῆς. Ν. Μητσόπουλος, Β' ἔκδ., Αθῆνα 1986. – 14. U.S. Courts and Legislatures Face Implications of Surrogacy. Nature 325: 184, 1987. – 15. And Baby Makes Four. Περιοδ. «Time», Aug. 27, 1990, σελ. 44. – 16. It's All in the (Parental) Genes. «Time», Nov. 5, 1990, σελ. 45. – 17. Τά Νομικά προβλήματα τῆς Εξωστικῆς Γονιμοποιήσεως. Τίνος εἶναι αὐτό τό παδί; Έφημ. «ΤΟ BHMA», 24.1.93, σελ. A38 /Ζωή. – 18. All in the Family. How Does that Gusty South Dakota Grandma Feel About Being Pregnant with her Daughter's Twins? Περιοδ. «Time», Aug. 19, 1991, σελ. 42. – 19. Frozen Embryos Cause an Ethical Headache. Australian Doctor 4.2.1994, p. 29. – 20. Compromise Reach on Bioethics Bill. Nature, 369: 599, 1994. – 21. Talk of the Streets. Rome. Posthumous Mom. Περιοδ. «Time», Jan. 23, 1995, p. 8. – 22. Ethical and Legal Issues in Pre-implantation Genetic Screening. Fertil. Steril. 57/1: 1-12, 1992. – 23. I.V.F. Critical Issues Antony Fisher. Collins, Dove, Melbourne, Australia, 1989. – 24. Human Embryo Cloning. Reported. Science 262: 29.10.93, p. 652. – 25. Cloning: Where Do we Draw the Line? Περιοδ. «Time». Nov. 8, 1993, p. 33-38. – 26. Human Cloning Raises a Question. Is it Right to Do it? International Herald Tribune. Oct. 25, 1993. – 27. Κλωνάθρωποι: Υποβιώσιμός της ἀνθρώπινης φύσεος, π. Χριστ. Κωνσταντόπουλος, Περιοδ. «Κοινωνικές Τομές» 50: 437-441, Δεκ. 1993. – 28. Rules on Embryo Research Due Out Science 265: 19 Aug. 1994, p. 1024-26. – 29. Bioethics Laws in France. The Lancet. 344, July 2, 1994, p. 48. – 30. Europe Plans Convention on Social Impacts of Biomedical Technologies. Nature 370: July 7, 1994, p. 3. – 31. Draft Convention for the Protection of Human Rights and Dignity of the Human Being with Regard to the Application of Biology and Medicine: Bioethics Convention and Explanatory Reports Directorate of Legal Affairs. Strasbourg. July, 1994. – 32. Τεχνητή Γονιμοποίησης καὶ Ουθόδοξος Χριστιανική Ελλάς. Πρωτοπρεσβύτερος Μαντζούνεας Εὐάγγελος, Αθῆνα 1982. – ΣΗΜΕΙΩΣΗ Π.Ο. Η ὑπογράμμιση τῆς ἐλληνικῆς οἰκογένειας γίνεται πρός ἔχυτηρέτηση τῶν μη ξενογλώσσων ἀναγνωστῶν, ἀλλά καὶ γιατὶ ἐκφράζουν ἀπόψεις ὡρθοδοξες.

2

Η «ΕΞΩΣΩΜΑΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ» ώς αιτία θανάτου άνθρωπινων ύπαρξεων.*

1.0. Εισαγωγή.

Η ψυχοσωματική ζωή κάθε ξεχωριστού άνθρωπου ξεκινά από τήν πρώτη στιγμή της «συλλήψεώς» του. «Έξ αρχας συλλήψεως», σύμφωνα με τις ρησεις Αγίων Πατέρων της Έκκλησίας μας!

Αυτό τό γεγονός άποτελεῖ άδιαιμφισθήτη δογματική άληθεια της Όρθοδοξης Έκκλησίας μας έδω καὶ αἰώνες!** Καὶ αὐτή ἡ ἀληθεια ἀπορρέει:

- (α) Ἀπό τὰ κείμενα τῆς Αγίας Γραφῆς.
- (β) Ἀπό τὴ διδασκαλία (συγγράμματα) τῶν Αγίων Πατέρων τῆς Έκκλησίας.
- (γ) Ἀπό δσα διδάσκουν ἡ Όρθοδοξη Ανθρωπολογία καὶ Χριστολογία.
- (δ) Ἀπό Ιερούς Κανόνες τῆς Έκκλησίας μας, πού ἀποτελοῦν ἀποφάσεις Αγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Αυτό πού πάντοτε ἀποτελεῖ καὶ πάντοτε ἀπαρτίζει τή θεόπνευστη θέση τῆς Έκκλησίας μας στό φλέγον θέμα: «πότε ἀρχίζει ἡ ἀνθρώπινη ζωή τοῦ κάθε ἀνθρώπου», τό ἀποδεικνύει καὶ τό ἀποδέχεται σήμερα καὶ ἡ ἀληθινή Επιστήμη! Η Βιολογία, ἡ Γενετική καὶ οἱ ἄλλοι συναφεῖς ἐπιστημονικοί κλάδοι ἀποφαίνονται πιά κατηγορηματικά δτι ἡ κάθε μιά ξεχωριστή ἀνθρώπινη ζωή ἔχει χρονική ἀρχή τῆς ὑπαρξής της τήν πρώτη στιγμή τῆς συλλήψεώς της. Ἀπό τήν πρώτη δηλαδή στιγμή τῆς γονιμοποιήσεως, ὅποτε σχηματίζεται τό πρώτο κύτταρο τοῦ ίδιατερού ἀνθρώπου μέ τό δικό του ίδιατερο γενετικό κώδικα καὶ πού περιέχεται μέσα στό δικό του D.N.A. Μέσα σέ ἐκεῖνο τό πρώτο κύτταρο τοῦ νέου ἀνθρώπου ἐμπεριέχεται ἐν δυνάμει ὅλη ἡ ὑπαρξή του! Μέσα στό πρώτο ἐκεῖνο κύτταρο ἐμπεριέχεται στήν πραγματικότητα ὁ ΟΛΟΣ ἀνθρωπός ὡς ψυχοσωματική ἐνότητα! Γι' αὐτό ἔξαλλου καὶ ἡ μοντέρνα ψυχιατρική σπουδάζει σήμερα τήν «ψυχολογία τοῦ ἐμβρύου» καὶ ἀποφαίνεται δτι καθ' δλο τό χρονικό διάστημα τῆς κυήσεώς του (ἀπό τό σχηματισμό δηλαδή

* ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ «ΠΟΛ. ΟΙΚ.».

α'. Τό παρόν ἀρθρο ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΤΑΙ φωτοαναστατικά ἀπό τό Περιοδικό «ὁ Ζωοποίος Σταυρός» τῆς Ι. Μ. Σταυροδοσιού, Λευκωσία – Κύπρος, ἀρ. τευχ. 84-85-86, Αύγ. 1993 – Δεκέμβρ. 1994, σελίδες 278-299. Ἐδῶ παραλείπονται μόνο οι εἰκόνες-φωτογραφίες, πού πλαισιώνουν τό ἀρθρο, καθώς καὶ τά συνοδευτικά τους κείμενα-λεξάντες. Τό ἀρθρο εἶναι τεκμηριωμένο ἐπιστημονικά-ιατρικά, ὅπως καὶ θεολογικά καὶ ἀπήχει τίς ἀπόψεις τῆς ἀληθινῆς ἐπιστήμης.

Τό ἀρθρο ἀποτελεῖ μέρος τοῦ γενικοῦ ΘΕΜΑΤΟΣ: «Περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῶν Εκτρώσεων καὶ τῶν ἐν ψυχῷ δολοφονῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων κάτω ἀπό τόν μανδύα: (α') τοῦ «Προγεννητικοῦ Ἐλέγχου», (β') τῆς «Ἐξωσωματικῆς γονιμοποιήσεως» καὶ (γ') ὁρισμένων «Ἀντισυλληπτικῶν Μεθόδων»». Τά μέρη τοῦ γενικοῦ τούτου θέματος δημοσιεύθηκαν σέ δύο συνέχειες στό ἀνωτέρῳ Περιοδικό «ὁ Ζωοποίος Σταυρός» ὡς ἔξης: I. ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ – II. ΠΕΡΙ ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ καὶ III. ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΤΗΣ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΕΩΣ (ἀρ. τευχ. 81-82-83, Νοέμβρ. 1992 – Ιούλ. 1993, σελίδες 210-249). Καὶ ὡς ίδιατερο ἀρθρο «Η «Ἐξωσωματική Γονιμοποίηση» ὡς αιτία θανάτου ἀνθρωπίνων ύπαρξεων» (ἀρ. τευχ. 84-85-86, ὡς ἀνωτέρῳ).

β'. Η σειρά αὐτῆς τῆς ἀρθρογραφίας ἀναδημοσιεύθηκε σέ τρεῖς (3) συνέχειες καὶ στό Κυπριακό ἐπίσης Περιοδικό «Όρθοδοξη Μαρτυρία» (Τ. Κ. 5524 – 1310 Λευκωσία) καὶ στά τευχή ἀρ. 43, 44/1994 καὶ 45/1995.

** Οι παραπομπές-ύποσημειώσεις παρατίθενται στό τέλος τοῦ ἀρθρου, σελ. 18-24.

τοῦ πρώτου κυττάρου του μέχρι καὶ τήν ἔξοδό του στό φῶς μετά τή συμπλήρωση τῆς κυοφορίας του) τό ἐμβρυο συμπεριφέρεται δχι ἀπλῶς καὶ μόνο σάν μιά βιολογική ὑπαρξη, ἀλλά, πολύ περισσότερο, σάν μιά ἔχωριστη, δλως ίδιαίτερη ψυχοβιολογική δλότητα!

Τό ἀδιαμφισβήτητο συμπέρασμα εἶναι δτι: **Καὶ ἡ Ἐπιστήμη στίς μέρες μας ἔρχεται νά ἐπαληθεύσει ἀπόλυτα δσα καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποφαίνεται πάνω στό προκείμενο θέμα ἐδώ καὶ αἰώνες!**

Καὶ ἐπομένως:

‘Η διακοπή τῆς ζωῆς ἐνός ἀνθρωπίνου ἐμβρύου, ἀσχέτως σέ ποιό στάδιο τῆς ἀναπτύξεως του κι ἵν εὑρίσκεται τό ἐμβρυο αὐτό (ἀπό τήν πρώτη δηλαδή στιγμή τῆς γονιμοποίησεώς του, καὶ μετά, μέχρι καὶ τή συμπλήρωση τῆς κυοφορίας του), ἀποτελεῖ ἔκπαθαρα καὶ ἀδιαμφισβήτητα, πράξη ἀνθρωπικοτονίας ἐκ προμελέτης.

Γι’ αὐτό τό λόγο:

(α) Ο κατά κόρον χρησιμοποιούμενος στίς μέρες μας λεγόμενος «προγεννητικός ἔλεγχος»² δταν ἀποσκοπεῖ δχι στή θεραπεία, ἀλλά στήν Ἐκτρωση τοῦ ἐνδεχομένως «πάσχοντος» ἐμβρύου· καθώς ἐπίσης

(β) οι ἀκτρωτικές μέθοδοι ἀντισυλλήψεως (ὅπως εἶναι π.χ. εἴτε τά ἀκτρωτικῆς δράσεως «ἀντισυλληπτικά χάπια», εἴτε τό λεγόμενο «ἐνδομήτριο σπείραμα» ή «δακτυλίδι» ή «σπειράλ» ή «coil», πού δρᾶ ώς ἀκτρωτικός μηχανισμός καὶ πού σέ τελευταία ἀνάλυση δολοφονεῖ τό ηδη συλληφθέν ἐμβρυο, ἐμποδίζοντάς το νά ἐμφυτεθεῖ στή μήτρα καὶ νά ὀναπτυχθεῖ); καὶ

(γ) ή ἔξωσωματική γονιμοποίηση (γιά τήν δποία θά διμιήσουμε ἐκτενέστερα στή συνέχεια τοῦ παρόντος).

δλα αὐτά, κρινόμενα ἀπό δρθόδοξη σκοπιά, ἀποτελοῦν σαφέστατα ἀπαράδεκτες ἐνέργειες, ἐπειδή συνεπάγονται δολοφονίες ἀνθρωπίνων ἐμβρύων.

2.0. Γενικά περί τῆς Τεχνητῆς Γονιμοποίησεως.

Καταρχήν θά πρέπει νά τονίσουμε δτι σέ σχέση μέ τήν **τεχνητή γονιμοποίηση** γενικά (καὶ μέ τήν **ἔξωσωματική γονιμοποίηση** είδικότερα) συνδέονται, ἀναμφίβολα, πολλά, σύνθετα καὶ καίρια προβλήματα **ήθικής φύσεως**.

‘Αναφέρουμε, χάριν παραδείγματος, τίς ηθικῶς ἀπαράδεκτες ἐνέργειες:

(α) Γονιμοποιήσεως μέ ἔνο σπέρμα (δχι τοῦ νόμιμου πατέρα)⁴.

(β) Ἐπεμβάσεως στό γενετικό κώδικα τοῦ γονιμοποιημένου ὡαρίου (μέ κατά συνέπεια ἀπειράμφιμες δολοφονίες ἐμβρύων, ἐκείνων δηλαδή ἐπί τῶν δποίων διεξάγονται τά ἐν πολλοῖς ὑποπτα αὐτά πειράματα).⁵

(γ) Χρησιμοθηρικῆς ἔκμεταλλεύσεως ἀνθρωπίνων ἐμβρύων.

Αὐτές, ἀλλά καὶ ἄλλες πολλές παρόμοιες ἐνέργειες, πού συνεπάγονται πολλαπλά προβλήματα (μέ προεκτάσεις ἀσφαλέστατα Νομικές, Κοινωνιολογικές, Ψυχολογικές, Πολιτικές, Θεολογικές, κ.ἄ.), ξεφεύγουν βεβαίως ἀπό τά στενά δρια τῆς παρούσας ἀναφορᾶς μας, πού δ κύριος στόχος τῆς εἶναι ἀποκλειστικά τό θέμα **ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ἀνθρωπίνων ζωῶν** κατά τή χρονική περίοδο πού αὐτές βρίσκονται στήν ἐμβρύϊκή τους κατάσταση καὶ είδικότερα τό θέμα **ΤΩΝ ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ**. Γι’ αὐτόν ἀκριβῶς τό λόγο καὶ στή συνέχεια τοῦ ἀρθρου μας αὐτοῦ δέν θά ἐπεκταθοῦμε στίς πολλαπλές πτυχές τοῦ θέματος, ἀλλά θά περιοριστοῦμε ἐπί τοῦ παρόντος **ΜΟΝΟ** στό **ζήτημα ΤΩΝ ΦΟΝΩΝ** ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, πού πραγματοποιοῦνται κατά τή διάρκεια τῆς διαδικασίας γιά πραγματοποίηση τῆς τεχνητῆς γονιμοποίησεως.

3.0. Οι ἀνθρωποκτονίες που ἐπιτελοῦνται κάτω ἀπό τὸ μανδύα τῆς ΕΞΩΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΕΩΣ.

Ἡ τεχνητή γονιμοποίηση, καὶ μάλιστα ἡ ἔξωσωματική, δέν εἶναι καθόλου ἀπαλλαγμένη ἀπό τὴν βαρειά ἐνοχή πρόκλησης θανάτου σὲ ἀνθρώπινες, ὅθως καὶ ἀνυπεράσπιστες ζωές!

Πράγματι.

Σύμφωνα μὲ δσα ἀποκαλύπτουν οἱ ἀριμόδιοι στὰ θέματα αὐτά, προκειμένου νά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἔξωσωματική γονιμοποίηση, λαμβάνονται ἀπό τὴν ὑποψήφια γυναίκα - μητέρα πολλά ὡάρια (συνήθως 8) τά ὅποια ἔρχονται σέ συνάφεια μὲ σπέρμα μέσα στὸ δοκιμαστικό - ἐργαστηριακό σωλήνα. Ἐλέγχεται μικροσκοπικά ἡ δημιουργία ἐμβρύων. Καὶ τά καλύτερα ἐμβρύα, τό πολὺ 5, ἐμφυτεύονται μετά ἀπό δύο περίπου ημέρες στὴ μήτρα τῆς μητέρας. Τά ὑπόλοιπα ἐμβρύα, πού εἶναι κι αὐτά ἀναμφίβολα ἀνθρώπινες ὑπάρχεις, ἀπορρίπτονται καὶ διφέρονται νά πεθάνουν!!!

Ἄλλα καὶ ἄπ' αὐτά πού ἐπιλέγονται σάν τά «καλύτερα» καὶ ἐμφυτεύονται στὴ μήτρα τῆς μητέρας δέν ἀφίνονται δλα νά ζήσουν! Ἰδού τί δύμολογει σέ προσφατη συνέντευξῃ του δ καθηγητής τῆς Ιατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν κ. Ιωάννης Παπαθαυτείου. «Τό ζευγάρι ἔχει τό δικαίωμα νά κρατήσει δσα ἐμβρύα αὐτό θέλει, ἐνώ τά ὑπόλοιπα καταστρέφονται ἐνδομητρίως μέ Ιατρική πράξη τήν 8η ἔως 10η ἑβδομάδα τῆς ἐγκυμοσύνης». (Συνέντευξη τοῦ ἐν λόγῳ καθηγητοῦ στό ἐλλαδικό περιοδικό «Τά Νειάτα», τεῦχ. Μαΐου - Ιουνίου, 1992).

Εἶναι προφανές δτι αὐτό πού ἐντεχνα καὶ ὠραιοποιημένα χαρακτηρίζει ὁ κ. καθηγητής σάν «ἰατρική πράξη», στήν πραγματικότητα δμως δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία ξεκάθαρη στυγνή καὶ ἀποκαλυπτή ΕΚΤΡΩΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ, δηλαδή δολοφονία, κατά τήν δποια φονεύονται ἐν ψυχρῷ ἀθῶες καὶ ἀνυπεράσπιστες ἀνθρώπινες ὑπάρχεις!!! Δολοφονοῦνται δηλαδή τά «ἐπιπρόσθετα» ἐμβρύα πού κυνοφροεῖ ἡ μητέρα, ὥστε νά ἀποκλεισθεῖ τό ἐνδεχόμενο νά φέρει στόν κόσμο πεντάδυμα, τετράδυμα, τρίδυμα κτλ.

Μέ τήν πιό πάνω διαδικασία γιά πραγματοποίηση τῆς ἔξωσωματικῆς γονιμοποίησεως εἶναι πιά φανερό δτι:

α) Φονεύονται δρυχικά (πρώτο στάδιο) τά ήδη γονιμοποιημένα ὡάρια πού δέν ἐπιλέγονται γιά νά ἐμφυτευθοῦν στή μήτρα τῆς ὑποψήφιας μητέρας.

β) Φονεύονται στή συνέχεια (δεύτερο στάδιο) κάποια ἀπό τά ἐμφυτευθέντα καὶ ήδη κυνοφρούμενα ἐμβρύα, ὥστε νά περιοριστεῖ ἡ ἐγκυμοσύνη στόν δριμό τῶν παιδιῶν πού ἐπιθυμοῦν οἱ γονεῖς.

* * *

Θά ήταν δυνατό - θεωρητικά - νά ἀποφευχθοῦν οἱ πολλαπλές αὐτές ἀνθρωποκτονίες, πού ἀναφέρονται πιό πάνω καὶ πού εἶναι συνέπεια τῆς διαδικασίας γιά πραγματοποίηση ἔξωσωματικῆς γονιμοποίησεως, ἀν ὁ γιατρός λάμβανε μόνο ένα ὡάριο κάθε φορά. Αὐτό δμως στήν πράξη δυστυχώς δέν γίνεται, διότι:

(α) Ἡ γονιμοποίηση πολλῶν ὡαρίων ἔξυπηρετεῖ τήν ἀνάγκη νά καλυφθοῦν οἱ ἀποβολές, πού πολὺ πιθανῶς θά ἐπακιλούθησουν μετά τήν πρώτη ἀπόπειρα, χωρίς νά χρειάζεται κάθε φορά νέα λήψη. Καὶ τοῦτο, γιατί κάθε νέα λήψη συνεπάγεται ἐπιπρόσθετη ταλαιπωρία τῆς ὑποψήφιας μητέρας καὶ ἐπιπρόσθετες οἰκονομικές δαπάνες.

(β) Ἡ γονιμοποίηση πολλῶν ὡαρίων ἔξυπηρετεῖ τήν προβολή πρός τά ἔξω καὶ τήν ἐν γένει διαφήμιση τοῦ γιατροῦ ἡ τοῦ ιατρικοῦ κέντρου. Συ-

γκεκριμένα: Μέ αρχική πολλαπλή λήψη ώαριών (και δχι μόνο ένός) ή πιθανότητα έπιτυχίας τοῦ έγχειρήματος είναι προφανῶς πολύ πιό μεγάλη παρά μέ μία μόνο λήψη.

Βέβαια, τά πιό πάνω δύο έπιχειρήματα δέν μποροῦν κατ' ουδένα τρόπο νά ισοπελίσουν τό πνευματικό - ήθικό κόστος διακοπῆς τῆς ζωῆς ἀνθρωπίνων ἐμβρύων. "Ομως στήν υλιστική ἐποχή πού ζούμε, πού ύπεροτατη ἀξία είναι δχι ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ὁ ἔγωϊσμός μας και τό χρῆμα πού θά ἀποκομίσουμε, τότε «ποιός γιατρός η ποιό κέντρο θά τολμοῦσε νά διακόψει τά καθιερωμένα ἐφαρμόζοντας τήν (ἀντιεμπορική) λήψη ένός μόνο ώαρίου κάθε φορά, ἀρα παρουσιάζοντας πρός τά ἔξω (συνέδρια κτλ.) χαμηλά ποσοστά ἐπιτυχίας η διακινδύνευοντας νά χάσει τούς πελάτες του, πού θά διαψεύσουν πρός πλέον «ἀποτελεσματικό» φορέα;» (τά ἐντός είσαγωγικῶν ἀποτελοῦν εὐστοχώτατη παρατήρηση ἐπί τοῦ φλέγοντος αὐτοῦ θέματος τοῦ γνωστοῦ θεολόγου - παιδοψυχιάτρου και ιερέως π. Βασιλείου Θεοριοῦ).⁷

Συναφῶς μέ τό θέμα αὐτό, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ.κ. Νικόδημος, σέ εἰσηγησή του, πού ἀνέγνωσε ἐνώπιον τῆς Διαρκοῦς Τερᾶς Συνόδου τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τήν 1 Οκτωβρίου 1991, εἶπε τά ἀκόλουθα:

«Προσπάθεια ἔξωσιματικῆς γονιμοποιήσεως ένός και μόνο ώαρίου ἔχει πιθανότητα έπιτυχίας 0%!

»Διά τοῦτο κατά κανόνα τό πείραμα γίνεται ἐπί 3-5 ώαρίων, διά νά ἔξασφαλισθεῖ η γονιμοποίησις τούλαχιστον ἐνός ἔξ αὐτῶν. Συμβαίνει ἐν τούτοις νά γονιμοποιηθοῦν και πλείονα τοῦ ἐνός, ἀνεπιθύμητα εἰς τήν ἐνδιαφερομένην οἰκογένειαν. Ποία θά είναι η τύχη τῶν πλεοναξόντων; Θά ἀφεθοῦν νά ἀποθάνουν; Θά κατευθυνθοῦν πρός ἄλλους ἀποδέκτας; Δέν λέγομεν και εἰς ἄλλας ἀδιστάκτους χρήσεις, ἐμπορευσίμους η μή... Αποτροπιαζόμεθα τούς τοιούτους πειραματισμούς ἐπί ἀνθρωπίνων γενετικῶν καταβολῶν, μάλιστα ἐπί τῇ σκέψει βαναύσου μεταχειρίσεως ἀνθρωπογενῶν στοιχείων, ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν ὅποιων δικαιούσας τόν ἀνθρωπον Δημιουργός συγκροτεῖ τό οίκητήριον τῆς ψυχῆς τ.ε. τό ἀνθρώπινον σῶμα.

»Περαιτέρω, η τεχνητή - ἔξωσιματική - γονιμοποίησις συνεπάγεται δημιουργίαν ἀντισωμάτων, ἀντιδρώντων ἵνα ματαιώσουν τό ἐκβιαστικῶς ἐπιτευχθέν ἀποτέλεσμα. Δέν συμβαίνει δηλ. ἀπόλυτος «ἀναγνώρισις» (κατά τήν ίατρική δρολογία) μεταξύ τῶν δύο βιαίως ἀρμοσθέντων γαμετῶν.

»Ἐάν δέ αὐτό παρατηρεῖται εἰς τά «δμόλογα» κυήματα (τά δύο τοποθετούμενα εἰς τήν μήτραν τῆς ίδιας αὐτῶν μητρός ἐμφανίζουν ηλεκτρικήν τάσιν ἀποβολῆς), εἰς τά «έτερολογα», τά φιλοξενούμενα πρός κυοφορίαν εἰς τήν μήτραν ξένης γιννακός, ἀπαθοῦνται πολύ περισσότερον και ἀποβάλλονται συχνότερον. Διότι η φύσις ἐκβιαζόμενη ἀντιδρᾷ...».

4.0. Σύντομη ἀναφορά στό πρόβλημα ἐκείνων τῶν ἀτεκνων ζευγαριῶν, τά δύοτα, ἐνῷ θέλουν, ἐντούτοις δμῶς δισκολεύονται νά ἀποκτήσουν παιδί.

Είναι ἀπόλυτα σεβαστός δ πόθος τῶν ἀτεκνων ζευγαριῶν νά ἀποκτήσουν παιδί! Πρέπει δμως νά προσέξουν, ὥστε η πραγματοποίηση τοῦ ὀνείρου τους αὐτοῦ νά μή γίνεται μέ τρόπους ἀνεπίτρεπτους!!! Ό πόθος γιά ἀπόκτηση παιδιοῦ δέν ἀποτελεῖ ὑπέροτατη ἀξία, γιά αὐτό και δέν μπορεῖ νά γίνει ήθικά ἀποδεκτή η πραγμάτωση αὐτοῦ τοῦ πόθου «πάση θυσία», δπως π.χ. μέ τό φόρο ἄλλων ἐμβρύων, πού είναι και αὐτά ἔμψυχες ἀνθρωπινες ὑπάρξεις, παιδιά και αὐτά τοῦ ζευγαριοῦ, πού ποθεῖ νά τεκνοποιήσει!!!

Αναφερόμενος ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ.κ. Χριστόδουλος στό θέμα της τεχνητής γονιμοποιήσεως, λέει και τά έξης σημαντικά:

«Η δρόδοξη άνθρωπολογία ξεκινά από τή θεμελιώδη άντιληψη ότι ο άνθρωπος είναι ή ξύπνη είκόνα τοῦ Θεοῦ ήδη από τήν πρώτη στιγμή τῆς συλλήψεως του. Τό απαραβίαστο αὐτῆς της είκόνας και ο χρεωστούμενος σεβασμός πρός αὐτήν, δηλ. τά δικαιώματα τοῦ άνθρωπίνου προσώπου, δπως αὐτά κατοχυρώνονται μέσα από τή χριστιανική ήδική σε συνδυασμό μέ τήν περί γάμου και οίκογένειας χριστιανική διδασκαλία, ἀποτελούν τόν «πιλότο» γιά τή θεολογική μας τοποθέτηση ἀπέναντι και στά ειδικώτερα προβλήματα πού ἀπορρέουν από τήν τεχνητή γονιμοποίηση».

Και ἐπίσης σ' ἄλλο σημεῖο τοῦ ίδιου βιβλίου του γράφει:

«Ἀντιλαμβάνομαι τό πρόβλημα τῶν ἀτεκνῶν ζευγαριῶν. Ἀλλά δέν μπορῶ νά δεχθῶ τόν ἔξαγανομό κάθε μέσου πού προσφέρει σήμερα ή αὐδιο ή ἐπιστήμη γιά τήν ίκανοποίηση αὐτοῦ τοῦ πόθου, δταν ξεκινᾶ από τήν ἀντίληψη ότι τό παιδί είναι δῆρο τοῦ Θεοῦ και φυσικός καρπός τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης τῶν συζύγων γονέων του, τῶν δποίων ἀλλωστε και φέρει, μέ τό συνδυασμό τῶν χρωματοσωμάτων, τά προσωπικά τους κληρονομικά στοιχεῖα. Ο, πι είναι ἐπιστημονικά δυνατό δέν σημαίνει πώς είναι κατ' ἀνάγκην και ήθυνά ἐπιτρεπτό και παραδεκτό!!! Και ὑστερα, είναι ήθυνά ἀποδεκτό τό, ἀς τό ποῦμε, «δνειδος» τῆς ἀτεκνίας νά ἀχροπετεύει τό γάμο και νά βραχυκυκλώνει τή συζυγία; Μιά ἀτεκνή σύζυγος είναι σωστό νά αισθάνεται πώς δέν είναι τίποτε, πώς δέν ἔχει νόημα γι' αὐτήν ή ζωή, ἐπειδή δέν ἔγινε η δέν μπορεῖ νά γίνει μπτέρα; Και μέχρι ποίου σημείου μπορεῖ νά φτάσει η ἐπιστήμη; Δικαιοῦται τάχα νά ἀναπληρώνει πλήρως τή συζυγική διαδικασία φθάνοντας μέχρι και τήν ἐκβιομηχάνιση τῶν μεθόδων ἀναπαραγωγῆς και ἀναιρώντας ἐτοι τή ζωή και τήν ὑπόσταση τοῦ γάμου; Μήπως στήν ὅλη ὑπόθεση παρεισάγεται περίτρανα τό στοιχεῖο τοῦ ἔγωγομοῦ; Ή γνήσια ἀγάπη, γράφει ὁ ἀπ. Παῦλος, «οὐ ζητεῖ τά έαυτῆς». Άλλ' ἐδῶ ο καθένας ἐπικαλεῖται τήν ἀγάπη, γιά νά ίκανοποιήσει τόν ἔγωγόμο και τίς ἀνάγκες του.» (Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ.κ. Χριστοδούλου Παρασκευαϊδη, «Τεχνητή γονιμοποίηση και χριστιανική ζωή». Όμιλία πρός Ιατρούς, 'Αθήνα 1988).

* * *

Και δ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ.κ. Νικόδημος, στή μνημονευθείσα πιό πάνω εἰσήγησή του, είπε και τά ἀκόλουθα:

«Είναι ἀσφαλῶς κατανοητός δό πόθος τῆς μητρότητος και η ἐπιθυμία τῆς οίκογένειας νά μή μείνη ἀτεκνος. Υπό πολλῶν δέ θεωρεῖται ἀναιραίετον δικαίωμα τό νά τελεσφορήσῃ (όπωσδήποτε;) η ἔννομος συζυγία και η ἔξ αὐτῆς παιδοποιία.

»Άλλα πρέπει νά γίνη ἀπό ὅλους κατανοητόν ότι είς τό ζήτημα τῆς τεκνοποιίας τόν πρώτον λόγον ἔχει ο Θεός. Ό γάμος ὑπηρετεῖ «είς βοήθειαν και διαδοχήν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων», οι δποίοι δμως ὀφείλουν νά «φυλάττουν τούς δρους τοῦ (θείου) νόμουν, δτι ούτως ηδόκησεν ο Θεός». Και η τεκνοποιία ἐντάσσεται είς τήν εύδοξίαν Του. Οπως θέλη και δταν θέλη και δσα παιδιά θέλη Έκείνος είναι εύλογημένον νά ἔλθουν είς τήν οίκογένειαν «κύκλῳ τῆς τραπέζης» τῶν εὐσεβῶν οίκογενειαρχῶν!

»Είναι δέ ἀνακόλουθοι και ἀντιφατικοί αι σύγχρονοι ἀπαιτήσεις και μεθοδεύσεις πολλῶν, είτε πρός περιορισμόν τῆς πολυτεκνίας, είτε, ἀντιθέτως, πρός δυναμικήν ἔξουδετέρωσιν τῆς ἀτεκνίας των. Και είς τήν μίαν και είς τήν ἄλλην περίπτωσιν η ἵταμή ἐπέμβασις τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος (είς

τά πλαίσια τοῦ λεγομένου «οἰκογενειακοῦ προγραμματισμοῦ») δέν παίνει νά ἀποτελῇ ὑπέρβασιν τῶν παρὰ Θεοῦ φυσικῶς καὶ ηθικῶς τεταγμένων».

* * *

Ἐξ ἄλλου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης κ.κ. Αὐγούστινος γράφει σχετικά μέ τό θέμα αὐτό καὶ τά ἔξῆς ἀξιόλογα:

«Τά ἀνδρόγυνα, τά ὅποια πιστείονυν εἰλικρινῶς εἰς τὸν Θεόν, παρακαλοῦν ν' ἀποκτήσονταν τέκνα κατά τὸ θέλημά Του τὸ ἄγιον. Εἰς περίπτωσιν δέ μή ἀποκτήσεως τέκνων, δέν περιπίπτουν εἰς ψυχικόν ἄγχος, δέν βιθίζονται εἰς καρδιοβόρον λύπην, εἰς ἀπελπισίαν, ἡτις εἰς γογγυσμόν, βλασφημίας καὶ τέλος εἰς ἀπιστίαν καὶ ἀθεῖαν ἐξωθεῖ τοὺς ἀνθρώπους. Δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀνδρόγυνα τά ὅποια ἐν τῇ ὑπερβολικῇ αὐτῶν θλίψει ἐκτρέπονται εἰς ὑβρεῖς καὶ βλασφημίας.»

»Ο Θεός δέν πρέπει νά ἐκβιάζεται! Δέν πρέπει νά γίνεται πάντοτε τό θέλημά μας! Ναι, θέλομεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν πολλά. ἀλλά δέν γνωρίζομεν ἔαν εἶναι πρός τό συμφέρον μας δλα τά θελήματα μας καὶ δλαι αἱ ἐπιθυμίαι μας νά πραγματοποιῶνται! Έάν κάποια ἐπιθυμία μας εἶναι πράγματι πρός τό συμφέρον μας ή δχι, αὐτό τό γνωρίζει μόνον Ἐκείνος! Τό «οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε», τό δποιον δι Κύριος ἀπηγόρων πρός τοὺς υἱούς τοῦ Ζερβεδαίου (Μάρκ. ι', 38), πρέπει ν' ἀκούεται καὶ εἰς τάς ἀκοάς δλων τῶν χριστιανῶν πάσης ἐποχῆς.» (Ἐπισκόπου Αὐγούστινου Ν. Καντιώτου, Μητροπολίτου Φλωρίνης «Ὑπομνήσεις», σ. 242).

* * *

«Αν εἶναι ἀνεπίτρεπτο τό νά προσπαθοῦμε νά ἐκβιάσουμε ἐγωϊστικά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ⁸, πόσο περισσότερο εἶναι προφανῶς ἀνεπίτρεπτο τό νά χρησιμοποιοῦμε καὶ μεθδόδους ἀπαράδεκτες γιά τό σκοπό μας αὐτό, δηλαδή τίς ποικίλες ηθικῶς ἀπαράδεκτες «τεχνητές γονιμοποιήσεις»! Οπως εἶναι π.χ. αὐτές πού συνεπάγονται, κατά τή διαδικασία πραγμάτωσής τους, δολοφονίες γονιμοποιημένων ώαριών - ἐμβρύων (πού, δπως πολλάκις ἐξηγήσαμε, ἀπαρτίζουν καὶ αὐτά πλήρεις καὶ ἔμψυχες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις) ή αὐτές πού προϋποθέτουν γονιμοποίηση μέ ξένο σπέρμα (δπότε στίς περιπτώσεις αὐτές ἐπιτελεῖται οὐσιαστικά πράξη μοιχείας), κτλ.

Μήπως αὐτή ή καταστρατήγηση τῶν Ὁρίων, μέσα στά δποια ἐπιτρέπει δι Θεός νά κινεῖται ή Ἐλευθερία μας, δέν ἀποτελεῖ προφανῶς τήν ἐπανάληψη τοῦ ἀμαρτήματος τῶν Πρωτοπλάστων, πού θέλησαν νά γίνουν θεοί κατά τρόπο ἀντίθετο πρός τό θέλημα τοῦ Θεοῦ; Ή, δέν ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα τήν ἐπανάληψη «ἐν ἐτέρᾳ μορφῇ» τοῦ ἀμαρτήματος ἐκείνων, πού, κατασκευάζοντας τό τεχνικό τερατούργημα τοῦ «Πύργου τῆς Βαβέλ», θέλησαν νά φθάσουν στό Θεό κατά τρόπο ἔξω ἀπό τό θέλημά Του;

Εἶναι δμως πολύ γνωστές σέ δλους μας οι καταστροφικές καὶ συνάμα τραγικότατες συνέπειες μιᾶς τέτοιας ἀμαρτίας! Εἶναι δηλαδή πολύ γνωστά τά «ὅψινα» μιᾶς τέτοιας Υβρεως!

4.1. Μιά πρόταση γιά τά ἀτεκνα ζευγάρια.

(A) Εἶναι πασίγνωστο τό τραγικό γεγονός δτι πολλές ἐγκυμονοῦσες γυναικες θέλουν, προβάλλοντας διάφορες «δικαιολογίες», νά δολοφονήσουν τά κνοφορούμενα παιδιά τους, μέ τή μέθοδο τής Ἀμβλώσεως - Ἐκτρώσεως, διαπράττοντας ἀναμφίβολα μέ τόν τρόπο αὐτό ἔνα ἔγκλημα τεραστίων διαστάσεων.

(B) Άκομα, εἶναι καὶ πάλι πασίγνωστο, δτι σέ πληθος δρφανοτροφεῖα σέ δλη τήν οἰκουμένη, βρίσκονται παραπεταμένα ὀναρίθμητα παιδάκια, χωρίς μητρική καὶ πατρική στοργή, φροντίδα καὶ ἀγάπη.

Καὶ τίθεται τώρα τό ἐρώτημα:

Μήπως θά ήταν ἀσυγκρίτως προτιμότερη ἡ ἀκόλουθη λύση, γιά ἐκεῖνα τά ἀτεκνά ζευγάρια τά ὅποια προκρίνουν καὶ ἐπιδιώκουν νά μεταλλάξουν τό Σταυρό πού κατά παραχώρηση Θεοῦ στηώνουν (δηλαδή τό Σταυρό τῆς ἀτεκνίας τους), σέ Σταυρό ἀνατροφῆς κάποιου τέκνου (ἢ τέκνων);

Ίδιού λοιπόν ἡ προτεινόμενη λύση: Ἀντί (τά ζευγάρια αὐτά) νά καταφεύγουν στις ηθικῶς ἀπαραδέκτες καὶ ἀπορριπτέες μεθόδους «τεχνητῆς γονιμοποίησεως» (ὅπως εἶναι π.χ. αὐτές πού συνεπάγονται φόνους ἐμβρύων, ἢ αὐτές πού προϋποθέτουν γονιμοποίηση μέ σπέρμα ἔνουν ἀνδρός καὶ ὅχι τοῦ νομίμου συζύγου⁹, κ.ἄ.) μήπως, ἐπαναλαμβάνουμε, εἶναι ἀσυγκρίτως προτιμότερο τό νά υποβληθοῦν τά ζευγάρια αὐτά στή θυσία νά υἱοθετήσουν ἑνα παιδάκι ἐπιλέγοντας ἀπό τίς πιό πάνω ἀναφερόμενες (Α) καὶ (Β) κατηγορίες; Καὶ ἀσφαλῶς μέ τόν τρόπο αὐτό ἐπιδεικνύουν μιά θεάρεστη ταπείνωση (ἀνατρέφοντας τέκνο ξένων γονέων) καὶ ταυτόχρονα ἔξασκον μία φιλανθρωπία ἀνεκτίμητη, τῆς ὅποιας τό ἀντίκρυσμα δέν ἔξαντλείται μόνο στήν παρούσα ζωή, ἀλλά ἐπεκτείνεται καὶ στήν αἰώνιότητα!

Σέ μιά τέτοια ἐνδεχόμενη ἀπόφασή τους τά ἀτεκνά ζευγάρια βρίσκουν ἀναμφίβολα συνήγορό τους καὶ τό μέγα διδάσκαλο τοῦ γένους, τόν οὐρανομάρτη ιεραπόστολο, ιωαπόστολο καὶ ιερομάρτυρα, τόν Ἀγιο Κοσμᾶ τόν Αιτωλό(†1779), δό όποιος σέ μιά ἀπό τίς σωζόμενες Διδαχές του λέει καὶ τά ἔχης σπουδαῖα:

«...Δέν ἐφρόντιξαν οι ἄνθρωποι νά ἔχουν παιδιά (σ.σ. ἀποφεύγοντας τό γάμο καὶ τίν τεκνογονία) καί, τό μεγαλύτερον ἔρωταν δί Λιάθολος τούς ἄνθρωπους εἰς ἀρσενοκοιτίες, κτηνοκοιτίες καὶ ἄλλα αἰσχρά...

»Θέλοντας δί πανάγαθος Θεός νά κόψῃ τούτο τό κακόν ἐπαράγγειλε πώς δό ποιος δέν κάνει παιδιά εἶναι κατηραμένος...

»Ἀνίσως καὶ εἶναι κανένας ἐδῶ ἀπό τήν εὐγενίαν σας, δό που δέν κάμνει παιδιά (σ.σ. διότι κατά θείαν παραχώρηση ὑπάρχει ἀδυναμία τεκνογονίας), ἃς μήν λιπάται· δέν τό είπε διά ἔσένα δί Θεός, Ιδίοτι ἔσύ (σ.σ. ἀθέλητά σου) δέν κάμνεις παιδιά], νά ἔχης κατάρα, διατί καὶ ἔγω (σ.σ. ως ιερομόναχος πού είμαι) δέν κάμνω παιδιά, μά ωσάν ἔχω ἔγω κατάρα, ἔχεις καὶ σύ. Αὐτό τό είπεν δί Θεός (σ.σ. γι' αὐτούς πού δέν κάνουν παιδιά λόγω φυσικῆς ἀδυναμίας) διά νά διακόψῃ τόν κακόν σκοπόν τοῦ Διαβόλου καὶ μήν λιπάσαι, δέν ἔχεις (σ.σ. ἔσύ) καμμίαν κατάραν.

»Πάλιν ώσάν θέλης νά κάμης παιδιά, εἴκολον εἶναι: Ἐπαρε ἑνα φτωχό παιδί καὶ κάμε το πνευματικό σου παιδί (σ.σ. δηλαδή υἱοθέτησε τό), νά χαίρεσαι καὶ νά εὐφραίνεσαι καὶ σύ, νά χαίρεται καὶ ἐκείνο. Διά ἐκείνο τό παιδί, δό που σοῦ γεννᾶ ἡ γυναικά σου, δέν σοῦ χρεωστεῖ δί Θεός χάριν, διότι τό κάμνεις ἀπό σαρκικόν πάθος· μά διά ἐκείνο τό πτωχό παιδί (σ.σ. πού υἱοθέτησες) ἔχεις χίλιες φορές μισθόν ἀπό τόν Θεόν εἰς τήν ψυχήν σου καὶ τιμήν ἀπό τούς ἄνθρωπους, διατί τό κάμνεις μέ τό θέλημά σου πνευματικόν παιδί.¹⁰

»Καὶ νά προσέχης ἔσύ ὁ ἄνδρας νά μήν μεταχειρίζεσαι τήν γυναικά σου μέ ἀγριον μάτι, πώς δέν σοῦ κάμνει παιδιά. Δέν ἔχει κανένα φταίξιμο ἡ γυναικά σου εἰς αὐτό, εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ.

»Καὶ μήν τό κάμνετε καθώς τό ἔκαμεν ἔνας τρελλός καὶ ἀνόητος· διότι δέν ἔκαμεν ἡ γυναικά του παιδιά τήν ἔχωρισε καὶ ἐπῆρεν ἄλλην καὶ ἄλλος πάλιν, ἐπειδή δέν τοῦ ἔκαμεν ἡ γυναικά του ἀρσενικά παιδιά, παρά μόνον

θηλικά, τήν ἔχωρισε. Ο Διάβολος θέλει νά χωρίζουνε τά ἀνδρόγυνα καὶ δχι δ Θεός. Καὶ λέγει δ Νόμος πώς κανένα πρᾶγμα δέν τούς χωρίζει, ἐκτός ἂν πέσουν εἰς πορνείαν καὶ δποιος διφήνη τήν γυναικά του καὶ πάρη δλλην, ἐκεῖνος θά κριθή ὡς μοιχός.» (Ιωάννου Β. Μενούνου, «Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Διδαχές», Φιλολογική μελέτη - Κείμενα, ἐκδόσεις «Γῆνος», Αθήνα 1979, σ. 184-185).

Σχετικά μέ τό ἵδιο θέμα, σέ κείμενό του μέ τίτλο «Ἀνήθικος τρόπος γονιμοποιήσεως», δ Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης κ.κ. Αὐγουστίνος καταθέτει τίς ἐξης ἀξιολογώτατες παρατηρήσεις:

«Πόθος βεβαίως τῶν ἀνδρογύνων εἶνε ἡ ἀπόκτησις τέκνων, ή δέ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας συνιστᾶ βαρύτατον ἔγκλημα, ὡς ἄλλοτε μᾶς ἐδόθη ἀφορμή ν' ἀναπτύξουμε.

»Αλλά παρ' δλον τὸν πόθον τῆς ἀποκτήσεως τέκνων, ὡρισμένα ἀνδρόγυνα δέν ἀποκτοῦν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν τά ἀνδρόγυνα ταῦτα, δύνανται, εάν θέλουν, ν' ἀναπληρώσουν τὴν ἀτεκνίαν διά προσλήψεως δραγανῶν παιδῶν καὶ ν' ἀναθρέψουν αὐτά ὡς ἴδια αὐτῶν τέκνα. Πρόκειται, ὡς λέγει δ ἄγιος Κοσμᾶς, περὶ μᾶς πράξεως κατ' ἔξοχήν χριστιανικῆς. Τό ν' ἀγαπᾶ κανεὶς τό ἱδιον τέκνον, τοῦτο εἶνε φυσικόν καὶ τά ἄγρια θηρία ἀγαποῦν τά ἔγονά των. Ἐνῷ τό νά προσλάβῃς τέκνον ἀπορφανισθείσης οἰκογενείας, ν' ἀγαπήσης αὐτό ὡς ἴδιον τέκνον καὶ ἀναθρέψῃς χριστιανικῶς, εἶνε μία ἐκδήλωσης ἀγάπης ἀνωτέρας, ἀνιδιοτελοῦς, χριστιανικῆς ἀγάπης.

»Υπάρχουν δέ καὶ ἄλλα ἀνδρόγυνα, τά δποια δέν ὑστεροῦν εἰς εὐσέβειαν, ἀλλά βαθύτερον σκεπτόμενα φρονοῦν δτι ἡ θεία πρόνοια, διά λόγους τούς δποίους αὐτή μόνον γνωρίζει, δέν ἔδωκεν αὐτοῖς τέκνα, καὶ δι' αὐτό ὑποτάσσονται εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ! Τά κρίματα τοῦ Κυρίου ἀβύσσος πολλή. Διότι τίς οίδεν, εάν τυχόν τά τέκνα πού θά ἀπέκτων δέν ἀπέβαινον ταῦτα κακοί καὶ διεφθαρμένοι ἀνθρώποι, πατρόλοισαι καὶ μητρόλοισαι, μάστιγες τῆς κοινωνίας, ἐξ αἵτιας τῶν δποίων τό δνομα τῶν γονέων των θά ἡτιμάζετο καὶ θά ἐβλασφημεῖτο: Διά τοῦτο Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ἐνός πιστοῦ ἀνδρογύνου ἐν προκειμένῳ πρόέπει νά εἶνε ἡ ἐξης: «Κύριε, σύ δοτις γνωρίζεις τά μέλλοντα συμβαίνειν, παρακαλοῦμεν δός μας τέκνα, ἐφ' δσον τά τέκνα μας θά γίνουν καὶ τέκνα πνευματικά, πιστά καὶ ἀφωνιμένα μέλη τῆς μακαρίας καὶ ἐνδόξου βασιλείας σου. Άλλ' εάν τά τέκνα πού ζητοῦμεν δέν πρόκειται ν' ἀποβοῦν πρός ὡφέλειαν τοῦ πλησίον, πρός δόξαν τοῦ ἀγίου δινόματός σου, μή μᾶς δίδης τοιαῦτα τέκνα. Προτιμότερον ἀτεκνοί, παρά πατέρες καὶ μητέρες τέκνων ἀχρήστων καὶ ἐπιβλαβῶν, δι' ἐν ἔκαστον τῶν δποίων θά ἡδύνατο νά λεχθῇ δ.τι ἐλέχθῃ διά τόν Ιούδαν τόν Ἰουαριώτην» «Καλόν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη δ ἀνθρώπος ἐκεῖνος.» (Ματθ. 26.24). (Ἐπιοκόπου Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, Μητροπολίτου Φλωρίνης, «Υπομνήσεις», σ. 242 κ.ἔξ.).

5. Ἀντί Ἐπιλόγου εἰς τό ζήτημα τῆς «τεχνητῆς γονιμοποιήσεως».

«Μέτρον καὶ κριτήριον τοῦ ἐπιθυμητοῦ καὶ τοῦ ὠφελίμου εἶναι δ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἀνθρώπος. Αὐτός εἶναι ἡ κορυφαία ἀξία εἰς τόν κόσμον. Ο λόγος τοῦ Θεοῦ βεβαιώνει δτι ἴμφιος στόχος καὶ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ὡφέλεια καὶ σωτηρία τῆς ψυχῆς αὐτοῦ («τί γάρ ὠφελήσει ἀνθρώπον ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον δλον καὶ ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ;»). Διά τοῦτο καὶ ὁ γάμος καὶ ἡ συζυγία ὠρισθηκαν «εἰς βοήθειαν καὶ διαδοχήν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων» (εὐχὴ τοῦ μιστηρίου τοῦ γάμου). Δέν εἶναι δ πρώτος, ἀλλ' δ δεύτερος, σκοπός τοῦ γάμου ἡ ἀπόκτησις τέκνων «εἰς διαδοχήν τοῦ γένους

τῶν ἀνθρώπων». Προηγεῖται τὸ «εἰς βοήθειαν» καὶ ἀλληλοκαταρτισμόν τῶν μελῶν τῆς συζυγίας, διά τῆς δόλης ἐγγάμου συμβιώσεως καὶ δι' ὅσων ὁ Θεός παρέχει ἡ ἐπιτρέπει εἰς αὐτήν. ΕΙΤΕ τὴν χαράν καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς τεκνογονίας, ΕΙΤΕ τὴν δοκιμασίαν τῆς ἀτεκνίας. Ὄπως δηλαδή Αὐτός κρίνει ὡφέλιμον ἐν τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ ἀγαθότητι καὶ τῇ πρόνοιᾳ οὐτοῦ, οἰκονομῶν πᾶσι τῷ συμφέρον, πρός σωτηρίαν.

»Δέν εἶναι ἔξι ἄλλου ἀπόλυτον τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιστήμης νά προβαίνῃ εἰς αὐθαιρέτους τομάς ἐν δύναμι δῆθεν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐρεύνης καὶ τοῦ ἀνεμποδίστου τῆς προόδου. Καὶ ἡ ἔρευνα καὶ ἡ πρόσδοση δέν ἔξαιρούνται τῶν ἡθικῶν κανόνων καὶ δεσμεύσεων! Διά τοῦτο, ἐν ὅψει παρατόλμων ἐγχειρημάτων, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀγνοήται τὸ δέον καὶ τὸ ἡθικόν συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ναρκοθετούνται τὰ ἡθικά θεμέλια τῆς κοινωνίας. Καὶ ὁ σπείρων ἀνέμους θερίζει θυέλλας.

»Δέν πρόκειται πάντως νά ἐπηρεάσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ὑπογεννητικότητος ἡ παραγωγή ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων διά τοῦ «σωλήνος». Θά διευκολύνῃ ἵσως τό οἰκογενειακό πρόβλημα μερικῶν, μέ τὴν κάπουαν λύσιν τῆς ἀτεκνίας των. Ἀλλά τό τίμημα, ἡθικόν, κοινωνικόν καὶ - ἂς μή διστάσωμεν νά χρησιμοποιήσωμεν τὴν λέξιν - ἐκφυλιστικόν (μέ τάς παρενεργείας καὶ ἀλλοιώσεις καὶ ἐπιβαρύνσεις πού συνεπάγεται) δέν ἀντισταθμίζεται μέ τὸν ἐκβιασμόν τῆς φύσεως, ὁ δποίος δέν συντελεῖται μέ τό ἀξημίωτον¹¹.

»Τελευταῖον: Καταλήγομεν, ὡς μήτηρ Ἐκκλησία, «παιδαγωγός εἰς Χριστόν». τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς Τεραρχία - πομένες καὶ ἐπίσκοποι - «οὓς ἔθετο ὁ Θεός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προσέχοντες ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ πομνῷ ἐν φῷ ἡμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἀγιον ἔθετο ποιμάνεν τὴν Ἐκκλησίαν Κυρίου τοῦ Θεού» (Πρбл. Α΄ Κοο. 12,28. Πράξ. 20,28) νά ἀποτρέψωμεν τούς πιστούς ἀπό τοιούτων ἐπιδιώξεων καὶ δῆθεν «λύσεων» τῆς διαφορίας τοῦ γάμου των, καὶ νά μή ἐνθαρρύνωμεν τούς λατρούς πρός τοιαύτας μεθοδείας.» (Ἀποσπάσματα ἀπό δύματα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ.κ. Νικοδήμου, ἐνώπιον τῆς Διαφοροῦς Τεραρχίας Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ — ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Γιά τό θέμα αὐτό βλέπε προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ τῆς Μονῆς μας «Ο Ζωοποιός Σταυρός», ἀρ. 81-82-83, Νοέμβριος 1992-Ιούλιος 1993, σελ. 209-218.

2. Ἐνθ. ἀν. σελ. 223-234.

3. Τό ἀμάρτημα τῆς Ἀντισύλληψης γενικῶς δέν εἶναι καθόλου ἀσχετο μέ τό ἀμάρτημα τῆς Ἐκτρωσῆς! Κατ' ἀρχήν θά πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ προσέκταση ἐκείνης τῆς νοοτροπίας, πού δδηγει στήν Ἀντισύλληψη (τή χρησιμοποίηση δηλαδή κατά τίς συζυγικές σχέσεις διαφόρων μέσων, εἴτε φυσικῶν, εἴτε τεχνητῶν, γά παρεμπόδιση τῆς σύλληψης καὶ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας), κατραυγεῖ στό κατάντημα ἐκείνης τῆς νοοτροπίας πού δδηγει στήν Ἐκτρωση. Καὶ τά δύο, Ἀντισύλληψη καὶ Ἐκτρωση, ἀρνοῦνται τό δικαίωμα τῆς ζωῆς σέ νέες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ή μέν πρώτη σάν πρόβλημη, καὶ ἡ δεύτερη σάν καταδίκη σέ θάνατο τῆς νέας ζωῆς, πού «τόλμησε» νά ἔλθει στήν ὑπαρξη!

Λρματική ἐκφραση καὶ φρικαλέα ὑλοποίηση αὐτῆς τῆς κοινῆς «φιλοσοφίας», πού ὑποκρύπτεται πίσω ἀπό τό ἀλληλένδετο σχῆμα «Ἀντισύλληψη- Ἐκτρωση». παρατηρεῖται σέ τρομερή ἔξαρση κατά τίς πονηρές μέρες μας. Ἀναφέρουμε π.χ. τίς περιπτώσεις ἐκείνες, κατά τίς δύοις ἔρχεται στήν ὑπαρξη κάποιο «ἀνεπιθύμητο» παιδί (διότι ἡ ἀντισύλληπτική μέθοδος, πού χρησιμοποιήσαν οἱ γονεῖς του «ἀστόχησε», κάτι πού στατιστικῶς ἀναμένεται, ἐφόσον εἶναι γνωστό ὅτι δλες οἱ ἀντισύλληπτικές μέθοδοι συνεπάγονται κάποιο ποσοστό «ἀποτυχίας»), δπότε, ἀντί νά ἀποδεχτοῦν,

ζετω και εκ των υστέρων, το παιδί τους πού «συνελήφθηκε» (όπως δφειλαν άσφαλως νά πράξουν), εν τούτοις δημως προτιμούν, άντι γονείς νά γίνουν...φονεῖς!!!), προβαίνοντας στήν Έκτρωση, δηλαδή στήν εν ψυχρῷ δολοφονία τοῦ άθων και ἀνυπεράσπιστου αὐτοῦ παιδιοῦ τους, πού ήλθε «κατά λάθος» στήν υπαρξη! Θεωρεῖται δηλαδή σ' αὐτές τις περιπτώσεις ή καταφυγή στήν Έκτρωση σάν ή φυσική προέταση τῆς ἀποτυχούσας Ἀντισύλληψης!!! Αὐτή ή κοινή «φιλοσοφία», πού υποκρύπτεται πιστού, τόσο ἀπό τήν Ἀντισύλληψη, δσο και ἀπό τήν Έκτρωση, λαμβάνει ἐπίσης τραγικές διαστάσεις στίς περιπτώσεις ἐκείνες, πού τά «δύο» (Ἀντισύλληψη και Έκτρωση) ταυτίζονται σ' «ένα»: «Οταν δηλαδή χρησιμοποιείται σάν ἀντισύλληψη μέθοδος κάποιος, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἐκτρωτικός μηχανισμός, δημως είναι π.χ. είτε τό λεγόμενο «ἐνδομήτριο σπείραμα» (ή «δωσιτούλιδο» ή «σπειράλ» ή «coil») είτε τά διάφορα «χάπια» ἐκτρωτικής δράσεως.

4. Στό σημείο αὐτό είναι ἀξιοσημείωτο νά ἀναφέρουμε δτι ο πρωτοπρεσβύτερος, θεολόγος και διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, αίδεσ. Εὐάγγελος Μαντζουνέας, σέ μία πολύ ἐνδιαφέρουσα εἰσήγησή του πρός τή Νομοκανονική Ἐπιτροπή τῆς Ιερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ή δποία μάλιστα ΕΝΕΚΡΙΝΕ ΟΜΟΦΩΝΑ τήν εισήγησή του αὐτή τήν 11 Οκτωβρίου 1982) χαρακτηρίζει τή γονιμοποίηση μέ ξένο σπέρμα (δχι δηλαδή τοῦ νόμμου συζύγου τῆς ὑποψήφιας μητέρας) και τήν δετοδεικνύει ως οὐσιαστικά, μά πΡΑΞΗ ΜΟΙΧΕΙΑΣ! Ἐπισημαίνει μάλιστα στή μελέτη του αὐτή κατά τρόπο εύστοχο μερικά ἀπό τά ηθικά, ψυχολογικά, νομικά και πνευματικά προβλήματα πού συνεπάγεται δχι μόνο μά τέτοια πράξη (δηλ. ή γονιμοποίηση μέ ξένο σπέρμα), ἀλλά και ή «τεχνητή γονιμοποίηση» γενικότερα.

5. Ας ἐπισημανθεί δτι ή τεχνητή γονιμοποίηση δέν χρησιμοποιείται μόνο γιά τήν ἀπόκτηση τέκνων ἀπό συζύγους πού δυσκολεύονται νά ἀποκτήσουν παιδιά, ἀλλά και γιά ἄλλους σκοπούς, μέ ηθικῶς πολύ ἀμφισβήτησμες, ἔως και τελείως ἀταράδεκτες προϋποθέσεις και μεθόδους, δημως π.χ. ή δημιουργία «ὑπερανθρώπων», δ προκαθορισμός τοῦ φύλου, ή δημιουργία «κατά παραγγελίαν ἀνθρώπων», ή «εύγονία» (και μάλιστα σύμφωνα μέ τά νιτσεύκοχιτερικά πρότυπα, ἀλλά και ἄλλα παρομοίου τύπου «ἰδεώδη») κτλ.

6. Μιά ἀπό τίς φρικαλεότερες ἐκμεταλλεύσεις ἀνθρωπίνων ἐμβρύων στίς μέρες μας, ἐπισημαίνει στό ἀξιολογώτατο βιβλίο του μέ τίτλο «Ἐκτρώσεις» δ Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως κ.κ. Μελέτιος (Καλαμαρᾶς). Γράφει σχετικῶς: «Ἄλλωστε θυμίζει σίγουρα χιτλερική πρακτική ή καταγγελία τῆς βουλευτοῦ Ἐσσῆς Ρόϊσλερ, δτι σέ ώρισμένες κλινικές τῆς Γερμανίας και τῆς Γαλλίας πληρώνουν τίς γυναικες νά κάνουν Ἐκτρωση μέ καισαρική τομή, γιά νά χρησιμοποιούν τά ζωντανά ἐμβρύα γιά πειράματα και γιά τήν κατασκευή καλλιντικῶν! Είναι φρικῶδες, κυριολεκτικά τό ἔσχατο δριο τῆς θηριωδίας και τό νά διανοηθεῖ κανείς ἀκόμη δτι γίνονται Ἐκτρώσεις γιά νά χρησιμοποιοῦν τά βρέφη γιά πειράματα ή γιά καλλιντικά!!!» (ἐνθ. ἀν. σ. 51).

Ἐπισημαίνει συναφῶς και δηλητικός, θεολόγος - παιδοψυχίατρος, π. Βασίλειος Θεομόρος: «Πόσοι σύγχρονοι μας σοφαροί και καλοπροσαρτεοί ἀνθρώποι γνωρίζουν δτι σέ κάποια ἀπό τά καλλιντικά τοῦ ἐμπορίου χρησιμοποιούνται κατά τήν παρασκευή τους ἐμβρύα, προϊόντα ἐκτρώσεων; Υπάρχει λοιπόν σαφῶς μά συνωμοσία σιωπῆς γύρω ἀπό καίρια θέματα τοῦ ἀνθρώπου και αὐτή ή σιωπή τό μόνο πού προάγει είναι τήν αὐθαιρεσία τῶν εἰδικῶν και τήν ἀλαζονεία τῆς ἐπιστήμης... Ο ρόλος τῆς Ἐκκλησίας ἐδῶ πρέπει νά είναι καθοριστικός! Όπως δείχνουν τά πράγματα, ή Ἐκκλησία φαίνεται νά ἀποτελεῖ τή μόνη δυνατότητα ἀρνησης αὐτοῦ τοῦ νεοβιβαρισμοῦ, τή μόνη κατεύθυνση ἀπό τήν όποια ἐκπορεύεται φροντίδα και ἐνδιαφέρον γιά κάποιους πού δέν μποροῦν νά αὐτορροστατευθοῦν. και πού δέν

ψηφίζουν, δηλαδή γιά τά δγέννητα παιδιά» (π. Βασιλείου Θερμού «Τεχνολογία Ιατρικής ή Τεχνολογία Ήθικής», αρθρο στό περιοδικό «Τά Νειάτα», Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1992, σ. 187-189).

7. Πέραν τού γεγονότος τῆς δολοφρονίας ἀνθρωπίνων ὑπάρχειν κάτω ἀπό τό μανδύα τῆς λεγόμενης ἔξωσιματικής γονιμοποίησεως, εἴτε αὐτή εἶναι ἐτερόλογη (ὅπου δηλαδή ὁ δότης εἶναι ξένος ἄνδρας καὶ δχι ὁ νόμιμος σύζυγος, ὅπότε οὐσιαστικά πρόκειται, σύν τοῖς ἄλλοις, καὶ περὶ πράξεως μοιχείας), εἴτε αὐτή εἶναι δμόλογη (ὅπου ναὶ μὲν τὸ στέρωμα ἀνήκει στὸ νόμιμο σύζυγο, ἀλλὰ δμως οὔτε καὶ αὐτή εἶναι ἀμικη σοβαρῶν ίθικῶν προβλημάτων, ἐπιρροσθέτως βέβαια μὲ τὸ κατεξοχὴν πρόβλημα, πού μᾶς ἐνδιαφέρει στὸ ἀρθρο μας αὐτό, δηλαδή ὁ φόνος ἀνθρωπίνων ἐμβρύων), ἀναφύονται ταυτοχρόνως καὶ πολὺ σοβαρές ψυχολογικές ἐπιπτώσεις. Γράφει σχετικῶς καὶ πάλιν ὁ π. Βασίλειος Θερμός: «Τό βασικό πρόβλημα εἶναι ἡ διάσπαση πού ἐπέρχεται ἀνάμεσα στή σωματική πατρότητα καὶ τήν ψυχολογική πατρότητα (ὅταν χρησιμοποιήται τράπεζα σπέρματος), καθώς καὶ ἀνάμεσα στή «μητρότητα ώραιού» καὶ τή «μητρότητα μητρας» (ὅταν χρησιμοποιήται «φέρουσα μητέρα»). Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πώς οι ψυχολογικές συνέπειες τέτοιων διασπάσεων θά εἶναι ἀκόμη ἀνιπτόλογιστες, διότι ἡ λειτουργία τῆς τεκνογονίας ἔχει ἀπό τή φύση της τίς προδιαγραφές νά λειτουργεῖ ἔνιαία. Πρόκειται γιά μά διαδικασία κατά τήν ὅποια οι δύο γονεῖς προετοιμάζονται καὶ συμβάλλουν ἀμοβαία, ἐνδ. ἀκόμη καὶ στήν νίοθεσία, ἐπικρατεῖ καθεστώς «ἴσων ἀποστάσεων». Όταν δμως τό παιδί φέρει τό γενετικό ὑλικό τοῦ ἐνός γονέα μόνο, ποιός ἀμφιβάλλει ὅτι ἐγκαθίσταται ἔτσι στήν οἰκογένεια μά βραδυφλεγής βόμβα; Ἀλλά καὶ ἡ ἄλλη χρήση τῆς «τράπεζας» (σ.σ. ὅπως εἶναι γνωστό, σημερινά ἡδη λειτουργούν «τράπεζες σπέρματος» καὶ «τράπεζες ἐμβρύων») εἶναι ἐπίζημα, ἀφοῦ παρέχει τή δυνατότητα σέ ἀγαμες νά τεκνοποιήσουν καὶ ἐπομένως νά ἀποφασίσουν γιά τήν συνθήκες ἀνάπτυξης τοῦ παιδιοῦ τους ἐγωΐστικά καὶ μονομερῶς. Τέλος, ὁ θεσμός τῆς «φέρουσας μητέρας» (σ.σ. δηλαδή αιτής πού κινοφρεῖ ἐμβρυο τό ὅποιο προηλθε ἀπό τή γονιμοποίηση δχι ἰδιού της ώραιοι, ἀλλά ώραιοι ἄλλης γυναίκας!) πιστεύω ὅτι τορπίλλει τήν ψυχική ἴσορροπία δλων, ἀφοῦ ἔξειξωνται τό παιδί ἀπό τήν μέν, ἐνδ. ξαφνικά παραδίδει τό παιδί στήν δέ. (Βλέπε τή συμβολή τοῦ ψυχαναλυτή Winnicott, ὁ ὅποιος μίλησε γιά τήν «προβλητική ταύτιση» μητέρας - παιδιοῦ κατά τήν ἐγκυμοσύνην, διαδικασία ἀπαραίτητη γιά τή φυσιολογική ἐξέλιξη τῆς ἀνατροφῆς») (π. Βασίλειος Θερμού, θεολόγου - παιδοψυχιάτρου, «Τεχνολογία Ιατρικής ή Τεχνολογία Ήθικής», περιοδικό «Τά Νειάτα», Νοέμβριος - Δεκέμβριος, 1992, σ. 187-189).

8. Γιά τό γεγονός ὅτι δέν πρέπει νά ἐκβιάζεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι πολύ διδακτικό τό ὀπούλονθο χραρακτηριστικό περιστατικό, πού διηγείτο ὁ ἀείμνηστος ἄγιος γέροντας π. Ἐπιφάνιος (Θεοδωρόπουλος), ὅπως τό είχε ὀπούλει ὁ ἵδιος ἀπό γνωστό του Ἐπίσκοπο:

«Ἄντος ὁ Ἐπίσκοπος είχε μείνει πρό ἐτῶν μά-δινό βδομάδες σέ κάποια λουπόπολι γιά θεραπεία στής ιαματικές πηγές της. Ἐκεὶ ἔκανε παρέα μέ κάποιο σοβαρό ἥλικιαμένο κύριο, ὁ ὅποιος ἔμενε στό ἵδιο ἔνοδοχεῖο καὶ ἔδειχνε εὐσεβής καὶ ὕδριος πνευματικά.

Κάποια μέρα ὁ κύριος αὐτός τοῦ ἀφηγήθηκε τήν ἴστορία του ἀρχίζοντας ὡς ἔξης:

— «Αν δ Θεός δέν δίνη παιδιά, κάτι ἔρει. Ἐμεῖς δέν πρέπει νά Τόν πιέζουμε ἐπιθειλικῶς νά μᾶς δώσῃ!

Είχε νυμφευθῆ γιά πρώτη φορά πολύ νέος, ἀλλά δέν ἀπέκτησε παιδιά. Αίτο τό ἐφεραν βαρέως οι σύζυγοι καὶ ἀφοῦ ἔξηντλησαν δλα τά μέσα τῆς ἐπιστήμης (τοῦ καιροῦ ἔκείνου), κατέφυγαν μέ ἐπιμονή καὶ στόν Θεό: Προσευχές, λειτουργίες, ἀγρυπνίες, τάματα, φιλανθρωπίες. Ἡθελαν δπωσδήποτε ἔνα παιδί τουλάχιστον.

Ο Θεός παρεχώρησε, διπος ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων, νά ἀποκτήσουν ἔνα ἄγροι. Τό παιδί μεγάλωνε κανονικά. Ὅταν δῆμος ἔγινε διόδεκα ἐτῶν, πέθανε ἡ μητέρα του και ἔμεινε ὁρφανό. Ὅτερα ἀπό μερικά χρόνια ὁ πατέρας νιμφεύθηκε ἔναν μὲν μία γυναικά ἀρκετά νεώτερή του. Οἱ δουλείες του ἀπαιτοῦσαν νά ταξιδεύῃ στὴν ἑπαρχία. Ὅτερα ἀπό μιά τέτοια ἀπουσία του, γύρισε ὁ ἀνθρωπός ἐκτάκτως στὸ σπίτι του και συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν, εἰκοσάχρονο πιά, γιό του νά ἀμαρτάνῃ μέ τὴν μητριά του. Ἐν βρασμῷ ψυχῆς ἀρπάζε ἔνα μαχαίρι και φόνευσε τὸ παιδί του. Στὸ δικαστήριο, σκέτο ράκος, δέν προσπάθησε νά δικαιολογήσῃ τὸν ἑαυτό του. ἀλλά ἀνέλαβε δλες τὶς εὐθίνες του. Παρά τά ἐλαφρυντικά, τά ὅποια τοῦ ἀναγνωρίσθηκαν, καταδικάσθηκε σέ ἀρκετά ἔτη φυλάκιση. Ἡ γυναικά του φυσικά τὸν χώρισε και αὐτός ἔξειτο τὴν ποινή του. Μετά τὴν ἀποφυλάκισή του ζοῦσε μόνος και ἐν μετανοίᾳ περιμένοντας τό τέλος του.

— Γιατί νά πιέσω ἐγωϊστικά, συμπέρανε, τὸν Θεό νά ἴκανοποιήσῃ τὸ θέλημά μου, νομίζοντας δτι εἶναι και δικό Τὸν θέλημα; Γιατί νά μή Τὸν ἀφήσω νά κρίνῃ Αὐτός και νά μου δώσῃ δ, τι θελε; Τώρα οὔτε παιδί ἔχω, οὔτε οἰκογένεια και ἐπί πλέον εἶμαι και παδοκτόνος!» («Υποθήκες Ζωῆς, ἀπό τὴν ζωὴ και τὴ διδασκαλία τοῦ Πατρὸς Ἐπιφανίου», Ἐκδοσις Ιεροῦ Ήσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου, Η' Ἐκδοσις, 1993, σ.ο. 176-177).

9. Ἐπισημαίνει ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ ὁ Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ.κ. Νικόδημος: «Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἡδη ἀποφανθῆ- χωρίς νά ἐκδώσῃ και σχετικὴν Πρᾶξιν - δτι εἶναι ἀπαράδεκτος εἰς τὴν συζητίαν ὁ τρίτος ἀνθρωπός - ἐστω και ἀφανῆς - ώς δότης και παροχεύς τῆς ἀνδρικῆς συμβολῆς εἰς τὴν τεκνογονίαν διά τῆς ἔξωστηματικῆς γονιμοποίησεως τοῦ μητρικοῦ ὥραρίου. Καὶ ἐπί καταστρατηγήσεως, ἡ Ἐκκλησία ἀποφαίνεται περὶ μοιχείας και μοιχογεννημάτων».

Ἄλλα και ὁ πρωτοπρεσβύτερος και γραμματέας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Νομοκανονικῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος, π. Εὐάγγελος Μαντζουνέας, σέ εἰσήγησή του πάνω στὸ θέμα αὐτό, τὴν ὅποια ἐνέκρινε διμόφωνα ἡ Νομοκανονική Ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος, ἐπισημαίνει τά ὀκόλουθα: «(Ὅταν λαμβάνεται ξένο σπέρμα και ὅχι τοῦ νομίμου συζύγου μήπως) οἱ Ὁροί τοῦ (Εὐαγγελικοῦ) Νόμου ἐφυλάχθησαν: **Ασφαλῶς δχι!** Διότι ὑπεισέρχεται τρίτος τις δότης μέσα εἰς τὴν συζητίαν. Κατά συνέπειαν ὑφίσταται παράβασις τοῦ Θείου Νόμου (δτις διαλαμβάνει): «Καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν ὥστε οὐκέτι εἰσίν δύο ἀλλά σάρξ μία» (Μαθ. 19,6). Ἀφοῦ λοιπόν ἀμφότεροι (σ.ο. τὰ ΔΥΟ πρόσωπα) εἶναι **MIA σάρξ**, **δταν ὑπεισέρχεται ΤΡΙΤΟΣ** δέν εἶναι **ἀμαρτία**; Δέν εἶναι εἰδικώτερον μοιχεία; Διότι ἀμαρτία ἐν τῇ μοιχείᾳ εἶναι ἀφ' ἐνός μέν ἡ παράνομος και ἐλειθέρα διάθεσις τῶν σεξουαλικῶν δραστηριοτήτων τοῦ ἐνδίδοντος εἰς τὴν ἀμαρτίαν προσώπου ἀνδρός ἡ γυναικός, ταῖς ἐπιθυμίαις ξένου και ἀφ' ἐτέτου ἡ πρόθεσις ἀποκομίσεως βαθμοῦ τίνος μείζονος ἡ ἐλάσσονος ἀμαρτωλοῦ ἥδοντης (ὑπὸ τὴν γενικήν ἔννοιαν τοῦ δρον), καθ' δτι ἔχομε κατά τὴν περίπτωσιν τῆς τεχνητῆς γονιμοποίησεως μέ ξένο σπέρμα τὴν ὑποκατάστασιν τοῦ νομίμου συζύγου ὑπὸ τρίτου, τοῦ οπεριατοδότου, και ἡ ὑποκατάστασις αὕτη περικλείει αὕτη ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀταξίαν αὐτῆς· καθ' δσον ἔχει ώς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόκλισιν ἀπό τὸν ὑπὸ τε τοῦ γραπτοῦ και ἀγράφου Νόμου διαγραφομένων διατάξεων και ἀρχῶν περὶ τοῦ γάμου. Τό θέμα τῆς συγκαταθέσεως τοῦ συζύγου οὐδόλως αἴρει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀμαρτίας» (Πρωτ. Εὐαγγέλου Κ. Μαντζουνέα, Τεχνητή γονιμοποίηση και Ὄρθοδοξος Χριστιανική Ἐλλάς», Ἀθῆναι 1982, σ. 11).

Κάποιοι στὶς μέρες μας, προκειμένου νά δικαιολογήσουν «θεολογικά» τῇ γονιμοποίηση μέ ξένο σπέρμα, προβάλλοντα παραδείγματα πολυγαμίας ἀπό τὴν Παλαιά Διαθήκη. Ὅμως σήμερα δέν ζοῦμε στούς χρόνους τῆς «σκιᾶς», ἀλλά ζοῦμε στὴν ἐποχή

τῆς χάριτος! Εἶμεθα βαπτισμένοι δρθόδοξοι χριστιανοί καί πρέπει γιά μᾶς νά ισχύουν οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ, πού ἦλθε νά ἔξαιγιάσει καί νά ἔξαγνίσει καί νά ἀναδεῖξει σέ μέγα Μυστήριο τό θεσμό τοῦ γάμου! Ἀλίμονο ἄν ἡ δική μας δικαιοσύνη δέν «ύπερεργοισείει τῆς δικαιοσύνης τῶν γραμματέων καί Φαρισσαίων!» (Πρбл. Ματθ. 5,20). Ἀλίμονο ἄν τό Μυστήριο τοῦ γάμου τό ἐπαναύποβαθμίσουμε στό ἐπίτεδο τῶν πρό Χριστοῦ χρόνων! Ἀλίμονο ἄν σήμερα, 2000 χρόνια μετά τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο, ζούμε σάν ἀφάπτιστοι ἀνθρώποι τοῦ 2000 π.Χ.! Γι' αὐτό ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ.κ. Μελέτιος, ἔγραψε σέ σχετικό κείμενό του: «**Ἡ τεχνητὴ γονιμοποίηση ΚΑΤΑΡΓΕΙ τήν ἐννοια τοῦ γάμου καὶ νοθεύει αὐτὸν ΚΑΤΑΡΓΕΙ τόν Πατέρα καὶ τήν πατρότητα ἡθικῶς καὶ νομικῶς: ΚΑΤΑΡΓΕΙ τό δένδρο τῆς γενεαλογίας, τοῦ διά τῆς μεθόδου αὐτῆς γεννώμενου παιδιοῦ δύτος ἀγνώστου καὶ σκοτεινοῦ δένδρου ὡς πρός τήν καταγωγήν αὐτοῦ γενεαλογικῶς** (Μητροπολίτου Κυθήρων Μελέτιου, «Τεκνογονία, ἀντισυλληπτικά, ἀμβλωση, ἐγκυμοσύνης βιαία διακοπή, εὐθανασία», ἐν 'Αθήναις 1968, σελ. 94-95).

Ἐπισημαίνει ἐπί τοῦ ἐν λόγῳ θέματος καί τά ἀκόλουθα, ὁ Ἰδιος Ἐπίσκοπος:

«Ἐκαστος τήν ἑαυτοῦ γυναικα ἔχεται. Ὁ ἀνήρ αὐτῆς εἶναι ὁ κύριος καὶ ὁ οὐσιαστικός φορεύς, οὐδέ δύναται νά ὑπάρξῃ ἀντ' αὐτοῦ ἄλλος. Εἶναι δὲ νόμιμος σύζυγος καὶ δι φορεύς τοῦ σπέρματος, δ MOΝΟΣ ΑΡΜΟΔΙΟΣ νά δώῃ σπέρμα εἰς τήν σύζυγον αὐτοῦ πρός παιδοποίαν, δοτις εἶναι ἡ κεφαλή αὐτῆς, ὡς δ ἡ Χριστός εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

» Τίς δύναται νά ἀντικαταστήσῃ αὐτόν ἐν τῇ νομίμῳ συζυγίᾳ; «Ἐκαστος τήν ἰδιαν αὐτοῦ γυναικα ἔχεται», παραγγέλλει ὁ Παῦλος, «καὶ ἐκάστη γυνή τόν ἴδιον αὐτῆς ἀνδρα. Τῇ γυναικὶ δ ἀνήρ τήν διφειλομένην ἐννοιαν ἀποδιδότω· δμοίως δέ καὶ ἡ γυνή τῷ ἀνδρὶ. Ἡ γυνή τοῦ ἴδιου σώματος οὐκ ἔξουσιάζει, ἀλλ' δ ἀνήρ αὐτῆς. Ὁμοίως δέ καὶ δ ἀνήρ τοῦ ἴδιου σώματος οὐκ ἔξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή.» (Α΄ Κορινθ. ζ'. 1-4). Οὕτω καθοριζομένης τῆς θέσεως τοῦ ἀνδρός ἐν τῇ γυναικῇ κοινωνίᾳ καὶ τῆς γυναικός δμοίως, εἶναι φανερά ἡ ἐσωτερική ἐνότης, ἡ δποία ἐρμηνεύεται ἐκ τοῦ Γραφικοῦ ρήματος: «Ἐνεκα τούτου καταλείψει ἀνθρώπος τόν πατέρα αὐτοῦ καὶ τήν μπέρα αὐτοῦ καὶ προσκολληθήσεται πρός τήν γυναικα αὐτοῦ καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν» (Γεν. Β,24).

»Ἐν τῇ τεχνητῇ γονιμοποίησει τό σπέρμα (σ.σ. τοῦ ἔνονο ἀνδρός) ὑποκαθιστᾶ τόν σύζυγον ἀνδρα, τόν νόμιμον τοῦ σπέρματος φορέα, τόν κύριον τῆς γυναικός καὶ τήν κεφαλήν αὐτῆς.

»Τό θέμα ἔκτος τῆς ἡθικῆς, κοινωνιολογικῆς καὶ ὑγιεινῆς πλευρᾶς, ἀπτεται καὶ τῆς δογματικῆς τοιωτῆς καὶ καταδικάζεται δογματικῶς, ἀφοῦ καταδικάζεται Γραφικῶς. (Γεν. Α.27,Ε, ΣΤ-ΙΑ, Ματθ. α΄, 1-16, Λουκ. γ΄, 22-38)» (ἐνθ. ἀν. σ. 94).

10. Ἀλλο πρόγραμμα εἶναι τό νά νίσθετήσει κάπιοι ἀτεκνο ἔευγάροι ἔνα «ἔνο» παιδάκι, τό δποιο εἶναι ἥδη, εἴτε δρφανό, εἴτε ἀγνώστων γονέων (ὅπότε, στίς περιπτώσεις αὐτές τό πιστό ἔευγάρο ἐπιτελεῖ καὶ ἐκκλησιαστικῶς τήν νίσθεία μέ εἰδικήν Ἀκολουθία καὶ εἰδικές Εὐχές ἀπό τόν ιερέα) καὶ ἄλλο πρόγραμμα εἶναι τό νά παράξουμε ἐπίτηδες ἔνα παιδάκι «τεχνητά δρφανό», δηλαδή ἀγνώστης γενεαλογίας [εἴτε δηλαδή ἀγνώστου πατρός (ὅπως συμβαίνει κατά τήν τεχνητή γονιμοποίηση μέ ἔνο σπέρμα), εἴτε ἀγνώστου μητρός (ὅπως συμβαίνει κατά τή τεχνητή γονιμοποίηση μέ ἔνο ώάριο), καὶ ὅλα αὐτά ἀσφαλῶς στά κρυφά, χωρίς τήν Εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ κατ' ἐπέκταση χωρίς ὁποιαδήποτε Ιεροπραξία (Εὐλογία καὶ Εὐχή) τῆς Ἐκκλησίας] γιά νά ίκανοποιηθεῖ σώνει καὶ καλά δ (κατά τά ἄλλα πολύ σεβαστός) πόθος τοῦ ἀτεκνού ἔευγαροι νά ἀποκτήσει παιδι! Ὁπως ἀκριβῶς ἄλλο πρόγραμμα εἶναι τό νά περιθάλψει κάπιοις ἔνα δυστυχοῦντα ἀνθρώπο ὁ δποιος ἥδη εἶναι πάσχων καὶ ὑποφέρει, καὶ ἐντελῶς ἄλλο

πράγμα είναι τό νά καταστήσει κάποιος ένα άνθρωπο έσκεψένα δυστυχισμένο ώστε έκ των ίντερων νά τό... περιθάλψει(!). Τό πρώτο άποτελεί άγαθοεργία. Τό δεύτερο συνιστά έγκλημα.

Μέ δλλα λόγια: Είναι πολύ θεάρεστο άσφαλως τό νά νιοθετήσει ένα άτεκνο ζευγάρι κάποιο έγκαταλειψένο ή δρφανό παιδάκι, είτε γνωστών, είτε άγνωστων γονέων! Τίθεται δμως τό άμείλικτο έρωτημα: «Έχουμε τό δικαίωμα νά φέρνουμε στήν υπαρξή παιδάκια άγνωστων γονέων, δηλαδή νά παράγουμε παιδιά «τεχνητῶς δρφανά» διά τῆς τεχνητῆς γονιμοποίησεως, είτε μέ ξένο σπέρμα, είτε μέ ξένο ωάριο, ώστε νά έπιλύνουμε τό πρόβλημα τῶν άτεκνων ζευγαριών; Και άν μέν ή γονιμοποίηση μέ ξένο σπέρμα πραγματοποιηθεῖ μυστικά, τότε έλλοχενει σύν τοῖς άλλοις και ού πάρακτός κίνδυνος μελλοντικῆς αίμομεζίας, καθόσον μάλιστα είναι γνωστό τό γεγονός δτι οι προσφερόμενοι σπερματοδότες είναι περιορισμένοι στόν άριθμό και τά ίδια πρόπτου πρόσωπα παραχωροῦν τό σπέρμα τους σέ πολλά χημεία η ιατρεία, δπον πραγματοποιείται ή λεγόμενη «έξωσωματική γονιμοποίηση». Και έάν ή γονιμοποίηση μέ ξένο σπέρμα δέν κρατηθεῖ μυστική, άλλα κοινοποιηθεῖ (είτε «έμπιστευτικῶς», είτε άχι) σέ γνωστούς, συγγενεῖς και φίλους, τότε άναλογισθήσαμε άραγε, ποιά και τί μεγέθους κρίση αύτοσυνειδησίας κινδυνεύει νά πόστει τό παιδάκι έκείνο «τού σωλῆνα», δταν μεγαλώνοντας μάθει (άπό κάποια «διαρροή», είτε τυχαία, είτε σκόπιμη, είτε καλοπροσάρτη, είτε κακόβουλη) τήν άλτηθεια; Ίδιως μάλιστα δταν έλθει στήν κρίση μέφηβική η και νεανική ήλικα; «Όταν, λόγω τῶν γνωστῶν βιολογικοψυχολογικῶν έπαναστατικῶν μεταβολῶν τῆς ήλικίας αύτῆς, τό συγκεκριμένο έκείνο «παιδί τού σωλῆνα» άναζητᾶ έναγωνίως τήν ταυτότητά του, άναζητᾶ τίς οίζες του, άναζητᾶ τόν άγνωστο πραγματικό του πατέρα; Ποιος θά είναι τότε σέ θέση νά πόδειξει στόν άγωνιώντα και σφοδρότατα προβληματιζόμενο έφηβο (είτε άγόρι, είτε κορίτσι) τόν πραγματικό του γονέα; Άσφαλως κανείς! Και κατά πᾶσαν πιθανότητα αύτό τό άπεριγραπτο ψυχικό άλγος θά βαραίνει έκείνο τό «παιδί τού σωλῆνα» σ' ίδη τήν ύπόλοιπή του ζωή! Και οι πολλαπλές συνέπειες άνυπτολόγιστες!

Στό σημείο αύτό δέν είναι καθόλου άσκοπο τό νά έπισημάνουμε και κάτι άλλο άκομη: Αύτοί οι άλιγοι άνθρωποι, πού άπαρτίζουν μέσα στή μικρή κοινωνία μας τό κατά κανόνα κλειστό κύκλωμα τῶν «σπερματοδοτῶν» και οι άποιοι προσφέρονται (χάριν συνήθως κάποιου ποσού χρημάτων) νά περιπέσουν στό άμαρτημα τού αύνανισμού γιά νά προσδώσουν τό σπέρμα τους γιά τήν «τεχνητή γονιμοποίηση», δέν μπορεῖ άσφαλως νά θεωρηθοῦν ούτε οι πιό εύπτόληπτοι, ούτε οι πιό ήθικως άμεμπτοι άπό τους κατοικούντας στή χώρα μας (είτε ήμεδαπούς, είτε άλλοδαπούς άπό ποικίλες χώρες και φυλές). Και τίθεται τό εύλογο έρωτημα: Ποίας «ποιότητας» κληρονομικά στοιχεία και ίδιότητες (μέσω τῶν χρωματοσωμάτων τού παρεχομένου ένου σπέρματος) είναι διατεθειμένη νά άποδεχθεῖ «τυφλοῖς δύμμασιν» ή ύποψήρια μελλοντική μπτέρα, η άποια προκρίνει νά πόστει τεχνητή γονιμοποίηση, μέ σπέρμα ξένου άνδρος, «τρίτου», άγνωστου ταυτότητος και λοιπῶν στοιχείων; Προβληματίστηκαν άραγε, σύν τοῖς άλλοις, οι «γονεῖς» τού παιδιού πού πρόκειται νά έλθει στήν υπαρξή μέ αύτό τόν τρόπο, μέ τί είδους κληρονομικά στοιχεία θά είναι γιά δλη του τή ζωή τό παιδί αύτό έπιβαρυμένο;

11. Άρχετα άπό τά «παρατράγουδα» τῆς έξωσωματικῆς γονιμοποίησεως βλέπουν ήδη συχνά-πυκνά και τό φάς τῆς δημοσιότητας. Έτοι, γιά παράδειγμα, στόν ήμερήσιο κυπριακό τύπο τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1994 και μέ τίτλο «Μπέρδεμα έμβρυών διώ..λάθος τού σωλῆνα» δημοσιεύτηκε άνταποκριση άπό τό Λονδίνο, σύμφωνα μέ τήν άποια: «Πανικός έπικρατεί στήν M. Βρετανία μετά τίς άποκαλύψεις τῶν «Σάντεϊ Τάϊμς» δτι δεκάδες μπτέρες, πού έχουν άποβληθεῖ σέ «θεραπεία γονιμότητος» μέ τή μέθοδο έξωσωματικῆς γονιμοποίησης μπορεῖ νά έχουν φέρει στόν κόσμο τό μωρό κάποιας

3.2. Οι Έκτρωσεις σάν συνέπεια τοῦ λεγόμενου «ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ».

Ο «προγεννητικός ἔλεγχος», δταν ἀποσκοπεῖ δχι στή θεραπεία τοῦ κυοφορούμενου παιδιοῦ, ἀλλά στή διακοπή τῆς κύησης (δηλαδή δολοφονία τοῦ ἐμβρύου) στίς περιπτώσεις κάποιων παθήσεων (π.χ. μεσογειακῆς ἀναιμίας, συνδρόμου Down κ.ἄ.) είναι, τούλαχιστον ἀπό χριστιανικῆς σκοπιᾶς, τελείως ἀπαράδεκτος. Ἀποτελεῖ ἀσφαλέστατα σύγχρονη ἔκδοση τοῦ ἀπάνθρωπου Καιάδα τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν, οἱ δόποιοι δολοφονοῦσαν τά παιδιά, πού ἐρχόντουσαν στό φῶς μέ κάποια σωματική πάθηση. Ἀπλῶς, στούς ἔσχατους καιρούς μας, αὐτή ἡ δολοφονική πράξη ἀνυπεράσπιστων καὶ ἀθώων παιδιῶν μετατέθηκε λίγο νωρίτερα, δηλαδή στό στάδιο τῆς κυοφορίας. Ἐπαναφέρει ἐπίσης σέ λειτουργία, σέ ἐκσυγχρονισμένη ἐπανέκδοση, τά ἐπαίσχυντα καὶ φρικτά κρεματόρια τῶν χιτλερικῶν στρατοπέδων, στά δόποια ἐδολοφονοῦντο ἐν ψυχρῷ ὅσοι είχαν κάποια ἀνεπιθύμητα - γιά τά ναζιστικά δεδομένα - βιολογικά χαρακτηριστικά. Στήν ὑποκριτική ὅμως καὶ ἀλαζονική κοινωνία μας τά ἦδια ἀκριβῶς φρικαλέα καὶ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα τίτλοφοροῦνται μέ τούς «ώραιοποιημένους», «ἐξευγενισμένους» καὶ ταυτόχρονα παραπλανητικούς τίτλους, ὅπως π.χ. «πρόληψη τῆς μεσογειακῆς ἀναιμίας», «πρόληψη - θεραπεία τῆς πνευματικῆς καθυστέρησης» κ.ἄ. Ούσιαστικά αὐτά τά ὡραιοποιημένα μηνύματα ἀποτελοῦν θρασύτατα φεύδηγιατί στίς περιπτώσεις πού ὁ προγεννητικός ἔλεγχος δώσει ἐνδείξεις εἴτε γιά σύνδρομο Down (μογγολισμό), εἴτε γιά μεσογειακή ἀναιμία (θαλασσαιμία), εἴτε γιά κάποιες ἀλλες, ὡς πρός τό παρόν ἀνίστες παθήσεις, ἡ μόνη «πρόληψη» ἢ μόνη «θεραπεία» πού προτείνεται είναι κυριολεκτικά ἡ ἐν ψυχρῷ δολοφονία τοῦ ἐντελῶς ἀθώου καὶ ἀνυπεράσπιστου κυοφορούμενου παιδιοῦ διά τῆς μεθόδου τῆς Έκτρωσεως! Καί πρός τοῦτο ἀσκεῖται μέχρι καὶ ἀπάνθρωπος ψυχολογικός πόλεμος στήν κυοφοροῦσα μητέρα καὶ τούς οἰκείους τῆς, ὥστε νά πεισθοῦν καὶ νά συγκατατεθοῦν στή δολοφονία τοῦ παιδιοῦ τους!

3.2.1. "Ἐνα συνηθισμένο παραπλανητικό ἔρωτημα, ἀναφορικά μέ τόν «ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ».

Προβάλλεται ἀπό παντοῦ καὶ «κατά κόρον» τό ἔχης παραπλανητικό ἔρωτημα - «ἐπιχείρημα»: «Γιατί νά γεννηθεῖ ἔνα παιδί, πού θά ὑποφέρει σ' ὅλη του τή ζωή; Καλύτερα νά διακόψουμε τήν κύησή του προτοῦ γεννηθεῖ, ὥστε νά τό ἀπαλλάξουμε ἀπό τά βάσανα καὶ τά προβλήματα».

Σχολιάζοντας αὐτό τό φαινομενικά «λογικό», ἀλλά στήν πραγματικότητα τελείως παραπλανητικό συλλογισμό, πρέπει νά πούμε τά ἔχης:

* Βλ. Ἐπεξηγ. Σημ. «Πολ. Οἰκ.» τῆς σελ. 10 τοῦ παρόντος. ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΤΑΙ φωτοαναπατικά ἀπό τό Περιοδικό «Ζωοτοίς Σπαυρός», ἀρ. τευχ. 81-82-83/1992-1993, σελ. 223-234. – Εξάλλου μέ τόν τίτλο: «ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ» ἐδημοσιεύσαμε ἀρθρο τοῦ Κυπρίου Λευκωσίατη Δρ. Σάββα Κυριακίδη, ειδικοῦ μακευτήρα-χειρουργοῦ γυναικολόγου, στό τεύχος «Πολ. Οἰκ.», ἀρ. 77, Ιαν.-Μάρτ. 1998, σελ. 19-25.

ἄλλης γυναίκας!... Πάνω ἀπό 100 Βρεττανίδες (ἀπό τό 1991 μέχρι σήμερα) πιθανόν νά ἔχουν δεχθεῖ λάθος ἐμβρύα, καὶ νά ἔχουν γεννήσει μωρό κάποιας ἄλλης γυναικίας!»

Ἐπίσης, τή Δευτέρα, 12 Σεπτεμβρίου 1994, δημοσιεύτηκε καὶ πάλι στόν κυπριακό τύπο ἡ ἀκόλουθη ἀνταπόκριση ἀπό τή Γαλλία: «Διυμορφίες στά παιδιά τοῦ σωλήνα: Γαλλική μελέτη γιά τά παιδιά πού γεννιοῦνται μέ τή μέθοδο τῆς ἔξωσωματικῆς γονιμοποίησης ἔδειξε ποσοστό δυσμορφιῶν ὑψηλότερο τοῦ μέσου δρου, δήλωσε ὁ Πιέρ Λεκιέν, παιδιατρος σέ νοσοκομείο τῆς Λίλ. Σύμφωνα μέ τό Γάλλο γιατρό, ἡ μελέτη ἔδειξε σοβαρές δυσμορφίες στό 5,1% τῶν 394 παιδιῶν τά ὅποια παρήχθησαν μέ ἔξωσωματική γονιμοποίηση...».

(α) Τό εμβρυο είναι ΗΔΗ άνθρωπινη ζωή. "Αρα: "Εκτρωση = Φόνος.

Τό επιχείρημα είναι τελείως παραπλανητικό διότι, ή προτεινόμενη έκτρωση ΔΕΝ άποσκοπεί στό νά παρεμποδίσει τή γέννηση τού παιδιού, άλλα νά φονεύσει τό παιδί, πού ΗΔΗ υπάρχει καί ζει μέσα στή μήτρα τής μητέρας του. 'Υπενθυμίζουμε γιά πολλοστή φορά δτι πραγματική γέννηση ένός παιδιού δέν είναι ή στιγμή πού αύτό βγαίνει στό φῶς μετά πού θά συμπληρωθεί ή έννιαμηνη κύηση του, άλλα πραγματική γέννηση του είναι ή στιγμή τής γονιμοποίησης. Δηλαδή ή στιγμή τῆς σύλληψής του μέσα στά σπλάγχνα τῆς μητέρας του! Συνεπώς τό κυοφορούμενο έμβρυο ήδη έχει γεννηθεί καί ήδη ζει, καί δέν έχουμε κανένα άπολύτως δικαίωμα νά τό φονεύσουμε! 'Η προτεινόμενη έκτρωση στίς περιπτώσεις παιδιῶν μέ μεσογειακή άναιμια, ούνδρομο Down (δηλ. μογγολισμό) κ.λ.π. ΔΕΝ άποσκοπεί στό νά προληφθεί ή γέννηση τού παιδιού (άφού ή πραγματική του γέννηση έχει ήδη συντελεσθεί μέ τήν ένωση ωραίου-σπερματοζωαρίου), άλλα προφανέστατα άποσκοπεί στό νά φονευθεί ή ήδη υπάρχουσα άνθρωπινη ζωή, πού κυοφορείται μέσα στή μήτρα τῆς μητέρας.

Στό σημείο αύτό θεωρούμε χρησιμότατο νά άναφερουμε καί πρόσφατη σχετική δήλωση τού μακαριωτάτου άρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομου στό διεθνές συνέδριο θαλασσαιμίας, πού έγινε στή Λευκωσία τόν περασμένο Μάρτιο:

«Νά μᾶς έπιπτραπει νά πουμε δτι ώς 'Εκκλησία διαφωνοῦμε πλήρως μέ τούς ιατρούς, οί όποιοι, άντι νά άποθαρρύνουν δσους έχουν τό στίγμα τῆς μεσογειακής άναιμιας, τούς συμβουλεύουν νά προχωρήσουν σέ γάμο, μέ τή σκέψη δτι, έάν άργοτερα μέ προγεννητική έξέταση διαπιστωθεί άναιμια στό κυοφορούμενο τέκνο, νά διακόπτεται ή κυοφορία. 'Η διακοπή δμως τῆς κυοφορίας, τούτεστιν ή έκτρωση, καταδικάζεται έντονα άπό τήν 'Εκκλησία ώς ίσοδυναμοῦσα μέ δολοφονία άνθρωπινης υπαρξης. 'Αποτελεί έπαναφορά τῶν νόμων τού άρχαιου Σπαρτιάτη νομοθέτη Λυκούργου, σύμφωνα μέ τούς όποιους τά άσθενικά παιδιά ρίχνονταν άπό τόν Ταύγετο καί θανατώνονταν...

'Εκ τῶν ύστέρων έπέμβαση (σ.σ. ΕΚΤΡΩΣΗ) δέν διορθώνει τό κακό, άλλα δημιουργεί καί έτερο κακό, δπως στήν περίπτωση τούτη τῆς θαλασσαιμίας, τή θανάτωση τού έμβρυου, πού δχι μόνο ίσοδυναμεί μέ δολοφονία μιᾶς άνθρωπινης υπαρξης, άλλα καί δημιουργεί καί ψυχολογικά προβλήματα σέ άμφοτερους τούς γονείς, καί μάλιστα στή γυναίκα, καί άν διατρός είναι καλός Χριστιανός, τότε δημιουργεί καί σ' αύτόν αίσθημα ένοχης...»

(Άρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος, 29 Μαρτίου, 1993).

(β) «Σκότωσε τόν άσθενή, γιά νά θεραπεύσεις τήν άσθενεια!!!

Είναι ποτέ δυνατό νά διανοηθεί άποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος τήν έξάλειψη κάποιας άσθενειας μέ τή μέθοδο τῆς δολοφονίας δσων πάσχουν άπό αύτήν; Είναι ποτέ δυνατό νά γίνει άποδεκτή μιά τέτοια παράδοξη Ιατρική ήθική: «Σκότωσε τόν άσθενή, γιά νά θεραπεύσεις τήν άσθενεια; Καί δμως!!! Αύτή άκριβως ή τελείως έξωφρενική μέθοδος έφαρμόζεται σήμερα δχι μόνο διεθνῶς άλλα καί στήν ταλαίπωρη Κύπρο μας, γιά νά έξαλειφθεί έπι τού παρόντος μέν ή μεσογειακή άναιμια (θαλασσαιμία), ή πνευματική καθυστέρηση λόγω π.χ. «συνδρόμου Down» (μογγολισμός), καί μερικές άλλες παθήσεις, καί μελλοντικά κανείς δέν μπορεῖ νά ύπολογίσει μέ άκριβεια στό πού μπορεῖ νά καταλήξει αύτό τό έξωφρενικό ήθικό κατρακύλισμα! »Ας μήν έκπλαγούμε, άταν σέ μερικά χρόνια θά δολοφονείται κάποιο έμβρυο μόνο καί μόνο γιατί ό κυοφορούμενος άνθρωπος, άν άφεθεί νά ζήσει, θά είναι π.χ. κοντού άναστηματος!!!

Στούς έσχατους καιρούς μας, πού συχνά τό «φῶφ» κατάντησε νά λέγεται «σκότος» καί τό «σκότος» κατάντησε νά λέγεται «φῶφ», βλέπουμε τούς άξιωματούχους τῆς πολιτείας νά θριαμβολογούν γιατί στήν Κύπρο δέν γεννήθηκε κανένα παιδί μέ μεσογειακή άναιμια μέσα στά 3 έως 4 τελευταία χρόνια. Καί δμως τό «κατόρθωμα» αύτό πραγματοποιήθηκε μέ τή συγνή δολοφονία δεκάδων άθώων καί άνυπεράσπιστων παιδιῶν, άταν βρισκόντουσαν στό στάδιο τῆς κυοφορίας τους!!!

(γ) 'Η ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ.

'Η ἀνθρώπινη ζωή ἀποτελεῖ ἀνεκτίμητο δῶρο τοῦ Θεοῦ. 'Ο "Ανθρωπός εἶναι ἡ κορυφαίοτατή ἀξία μέσα στὸ ὑλικό Σύμπαν. Τόσο πολύ ὅγαπτησε ὁ Θεός τὸν "Ανθρωπό, ὥστε «προσέλαβε» δὲ "Ιδιος τὴν ἀνθρώπινη φύση, προκειμένου νά τὴν καθαγιάσει, νά τὴν ἀναστήσει, νά τὴν θεώσει! Καὶ τόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀξία τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου ξεχωριστά, ὥστε αὐτός δὲ "Ιδιος δὲ Κύριος σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε, προκειμένου νά προσφέρει τὴν Σωτηρία καὶ τὴν Αἰώνια Ζωή στὴν κάθε μιά ξεχωριστή (καὶ ὅλως ἰδιαίτερη καὶ ἀνεπανάληπτη) ἀνθρώπινη ὑπαρξη!'

'Η Αἰώνια Ζωή γιὰ τὸν κάθε πιστό ἀνθρωπὸ ἀρχίζει στὴν παροῦσα, τὴν ἐπίγεια ζωή του. Καὶ κερδίζεται στὴ διάρκεια αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐπίγειας ζωῆς του. Καὶ αὐτή τὴν Αἰώνια Ζωή δέν εἶναι καθόλου ὑποχρεωτικό νά τὴν κερδίσουν εἴτε οἱ ὑγιέστεροι, εἴτε οἱ δυνατότεροι, εἴτε οἱ ἀρτιμελέστεροι. 'Αρκεῖ μόνο νά ἀναφέρουμε ὅτι τὰ συναξάρια τῶν ἀγίων τῆς Ἔκκλησίας μας βρίθουν κυριολεκτικῶς ἀπό περιπτώσεις ἀσθενούντων καὶ πασχόντων καὶ ἔξουθενωμένων, οἱ ὅποιοι ὅχι ἀπλῶς ἐσώθησαν, ἀλλά ἀξιώθηκαν νά γίνουν οὐρανομήκεις ἄγιοι, πνευματοφόροι καὶ θαυματουργοί, Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἔκκλησίας, ἀληθινοὶ εὐεργέτες τῆς οἰκουμένης, παρά τὴν σωματική τους εὐτέλεια ἡ, πολλές φορές, χάρη σ' αὐτήν ἀκριβῶς τὴν εὐτέλεια καὶ τὰ βάσανά τους. 'Η ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δέν κρίνεται ἀσφαλῶς μόνο μέ τὰ ἐφήμερα καὶ ὑλιστικά κριτήρια ἀλλά κυρίως μέ τὰ πνευματικά καὶ αἰώνια Κριτήρια. "Ανθρωποι ὑγιέστατοι σωματικά μπορεῖ κάλλιστα νά κατανήσουν ἐπαίσχυντοι ἐγκληματίες. Καὶ ἀνθρωποι ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι ἔχουν τὴν δυνατότητα νά γίνουν οὐρανομήκεις προσωπικότητες, εὐεργέτες ποικιλοτρόπιας τῶν συνανθρώπων τους, ἄγιοι τοῦ Θεοῦ, προάγγελοι ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν! 'Η ιστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει νά παρουσιάσει πλήθος παραδειγμάτων ἀμφοτέρων τῶν ἀκραίων περιπτώσεων.

'Υπενθυμίζουμε ἀκόμα ὅτι ὁ Κύριος μας, κυριολεκτικά ἀνατρέποντας τὴν «ἀσφάλεια» τῶν δικῶν μας ἀνθρωπίνων κριτήριών, δέν προέκρινε τοὺς κατά κόσμον σοφούς καὶ δυνατούς γιά νά τούς κάνει μαθητές Του, ἀλλά «τὰ μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο, ἵνα τοὺς σοφούς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἴσχυρά, καὶ τὰ ἀγένη τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἔξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός καὶ τὰ μή ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ» (Α' Κορ. α', 27-28).

'Ενόψει αὐτῶν τῶν δεδομένων, μέ ποιο ἄραγε δικαίωμα, μέ ποιά «λογική», τερματίζουμε ἐγκληματικά τὴν ζωή τοῦ κυριοφορούμενου ἀνθρώπου, ἐπειδή τά ιατρικά τέστ ἔδειχαν ὅτι ὑπάρχει κάποια πάθηση στὸ ἔμβρυο; Πῶς μποροῦμε νά προδιαγράψουμε ὅτι αὐτό τὸ σημερινά πάσχον ἔμβρυο δέν θά ἀναδειχθεὶ αὔριο ἔνας ἄγιος στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ; Μέ ποιο δικαίωμα τερματίζουμε τὴν ζωή του καὶ ἐμποδίζουμε τὴν ἀνέλιξη καὶ τελείωσή του; Πῶς ἀποκλείουμε τὸ ἐνδεχόμενο μελλοντικῆς θεραπείας του, ἐνόψει μάλιστα καὶ τῆς ραγδαίας ἐξέλιξης τῆς ἐπιστήμης; Κι ἀν ἀκόμα δέν ἀποθεραπευθεῖ, ἀλλά ζήσει ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ἐπίγεια ζωῆς του φέροντας τὴν πάθησή του, πῶς ξέρουμε ὅτι ὁ τρόπος πού θά δράσει καὶ θά λειτουργήσει αὐτός ὁ πάσχων ἀνθρωπὸς μέσα στὴ ζωή δέν θά ναι λυτρωτικός καὶ σωτήριος ὅχι μόνο γιά τὸν ἑαυτό του, ἀλλά καὶ γιά τοὺς συνανθρώπους του; Πῶς μᾶς διαφεύγει τὸ γεγονός ὅτι καὶ μέ μόνη τὴν παρουσία του ἔνας πάσχων ἀδελφός ἀνάμεσα μας ἀποβαίνει ἀφορμή καὶ αἰτία καὶ γιά τὴ δική μας σωτηρία;

'Εμεῖς οἱ ἀμαρτωλοί καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀνάξιοι ἀνθρωποι σέ κανένα δέν δώσαμε ζωή καὶ ἀπό κανένα δέν ἔχουμε δικαίωμα νά τὴν ἀφαιρέσουμε. 'Ο Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι μόνο ὁ Θεός. Αὐτός μόνο παρέχει τὴ ζωή καὶ Αὐτός μόνο ἔχει τὸ δικαίωμα νά τὴν ἀφαιρέσει, μέ βάση τὰ ἴδικά Του αἰώνια, ὑπερχρονικά καὶ ἀλάθητα Κριτήρια, καὶ ὅχι σύμφωνα μέ τίς ἴδικές μας ἐμπαθεῖς προϋποθέσεις, μυωπικές προοπτικές καὶ ἀλαζονικές βλέψεις.

(δ) Οι «ἐλάχιστοι» ἀδελφοί τοῦ 'Ιησοῦ!

Κι ἀν ἐμεῖς οἱ ἀμαρτωλοί ἀνθρωποι ἀπορρίπτουμε καὶ φόνεύουμε κυριοφορούμενες ἀνθρώπινες ζωές μέ τὴ «δικαιολογία» ὅτι εἶναι ἄρρωστες καὶ προσπαθοῦμε νά πνίξουμε τὴ φωνή τῆς συνειδήσεώς μας μέ τὸ πρόσχημα ὅτι πρόκειται γιά «ἀσήμαντες ὑπάρξεις»,

δύμας διαφένει τό γεγονός ότι ο Κύριός μας 'Ιησοῦς Χριστός δέν ταύτισε τόν έαυτό Του μέ τούς «μεγιστάνες» τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλά ταύτισε τόν έαυτό Του μέ τούς γυμνούς καὶ τούς ἀδυνάτους καὶ τούς πεινασμένους καὶ τούς ἀσήμους καὶ τούς διθενεῖς! Τούς πάσχοντες καὶ «ἐλαχίστους» δ 'Ιησοῦς τούς κατονόμασε καὶ τούς τιτλοφόρησε 'Άδελφούς Του! Καί μάλιστα, τή συμπεριφορά μας ἀπέναντι σ' αὐτούς τούς «ἐλαχίστους ἀδελφούς» Του ο Κύριός μας τήν ταυτίζει κατά τρόπο ἀδιαμφισβήτητο, καθηλωτικό καὶ ἔξοχας συγκλονιστικό σάν συμπεριφορά μας ἀπέναντι σ' Αὐτόν τόν 'Ιδιο!!! «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 40), καὶ «Ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδέ ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 45).

Κι ἂν μπροστά στά ἑγωϊστικά μάτια ἔνα μικρούτσικο γονιμοποιημένο ώάριο ἀποτελεῖ κάτι τό εύτελές καὶ ἀσήμαντο, ὥστε νά τό περιφρονοῦμε ἡ καὶ νά τό φουνέουμε, δύμας μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ αὐτό τό «ἐλάχιστο» εἶναι οὐσιαστικά πελάριο! Καί ἔχει τόση ἀκριβῶς ἀξία, δηση ἀξία ἔχει ὅποιοδήποτε ἄλλο ἀνθρώπινο πρόσωπο! Καί ταυτίζει δ 'Ιησοῦς τή συμπεριφορά μας ἀπέναντι σ' αὐτό τό «ἐλάχιστο» πρόσωπο σάν συμπεριφορά μας ἀπέναντι στό ίδιον Του θεανθρώπινο Πρόσωπο! 'Ἐφ' ὅσον ἀπορρίψαμε τά ἀνυπεράσπιστα καὶ ἀθῶα αὐτά πλάσματα, μόνο καὶ μόνο γιατί ήταν ὡς πρός τή σωματική τους ὑγεία **ἄρρωστα**, ἡ ὡς πρός τούς οἰκονομικούς μας προγραμματισμούς ἀντιπαραγωγικά καὶ **φτωχά** ἡ ὡς πρός τίς συναισθηματικές μας φορτίσεις ἄγνωστα καὶ **ξένα**, ἡ ὡς πρός τίς γεωμετρικές τους διαστάσεις **ἐλάχιστα**, ἡ ὡς πρός τίς δυνατότητες ἀντίστασής τους ἐγκλωβισμένα, δινίχυρα καὶ **φυλακισμένα** μέσα στά μητρικά τους σπλάγχνα, δύμας ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἀγκαλιάζει ἀσφαλέστατα καὶ **αὐτά** τά ἀθῶα πλάσματά Του, γιά νά μᾶς πεῖ τή φοβερή ὥρα τῆς Κρίσεως: «'Ἐπείνασα γάρ καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, **ἐδίψησα** καὶ οὐκ ἐποίσατέ με, **ξένος** ἦμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με... 'Αμήν λέγω ὑμῖν, **Ἐφ'** ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδέ ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 43 καὶ 45).

Επει ἀκόμη δ 'Ιησοῦς Χριστός: «'Ἄφετε τά παιδία καὶ μή κωλύετε αὐτά ἐλθεῖν πρός με. Τῶν γάρ τοιούτων ἐστίν ή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» (Ματθ. ιθ', 14). Ποιός ἔχεφρων εἶναι ποτέ δυνατόν νά ἀμφισβήτησει τό γεγονός ότι ή ἐμβέλεια αὐτῆς τῆς δλως ίδιαίτερης ἀγάπης τοῦ Κυρίου μας πρός τά ἀθῶα παιδάκια ἀγκαλιάζει ἀναμφισβήτητα ΚΑΙ τά ἀνυπεράσπιστα αὐτά ἐμβρυα, πού ἐμεῖς «ἐλαφρῷ τῇ καρδίᾳ» περιφρονοῦμε, ἀπορρίπτουμε καὶ φονεύουμε!!!

Φαίνεται τό κυιοφορούμενο ἐμβρυο μπροστά στά ἀλαζονικά μάτια σάν κάτι τό «μικρό», «Ομως μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ αὐτό τό «μικρό» καὶ «ἐλάχιστο» ἔχει τέτοιο πνευματικό **ἐκτόπισμα**, ὥστε δ Κύριός μας 'Ιησοῦς Χριστός μᾶς ἐπιτάσσει: «'Ορᾶτε, μή καταφρονήσητε ἐνός τῶν μικρῶν τούτων. Λέγω γάρ ὑμῖν ότι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διά παντός βλέπουσι τό πρόσωπο τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. κη', 10).

(ε) «Ἐνέργετοῦμε» τά ἐμβρυα, τά ὅποια φονεύουμε;

Προσπαθοῦμε συνήθως νά καθησυχάσουμε τή συνείδησή μας, δταν γίνεται ἔκτρωση ἐνός ἐμβρύου, γιά τό δόποιο δ προγενενητικός ἔλεγχος ἔδειξε ότι πάσχει ἀπό κάποια πάθηση (ὅπως π.χ. σύνδρομο Down, μεσογειακή ἀναιμία, κ.ἄ.), μέ τό ἐπιχείρημα πώς, δν τό ἀφήσουμε νά ζήσει, θά ὑποφέρει τάχα σ' δλη του τή ζωή. Δηλαδή ούτε λίγο ούτε πολύ θέλουμε νά πιστέψουμε πώς κάνοντας ἔκτρωση ἔνα **«ἄρρωστο»** ἐμβρυο οὐσιαστικά τό...**ἐνέργετοῦμε!!!** Καί τού...κάνονυμε χάρη!!! Σέ τελευταία δύμας ἀνάλυση δέν εἶναι τό **ἄρρωστο** παιδί πού **«ενέργετοῦμε»**, ἀλλά τόν δητώς ἀρρωστημένο ἐγωϊσμό μας καὶ τά σχέδια τοῦ Διαβόλου, πού μᾶς ὑποκινά σέ τέτοιες σκέψεις καὶ ἀποφάσεις.

Καὶ πράγματι, ἄν ἐρωτηθῇ ἔνα παιδί, πού πάσχει ἀπό τέτοια ἀσθένεια, κάθε ἄλλο παρά θά προτιμοῦσε νά τό σκοτώναμε!!! Τά παιδιά π.χ. μέ σύνδρομο Down εἶναι κατά κανόνα εύθυμα, ἀκακα, εὐγενικά μέ δλους, νιώθουν εύτυχισμένα καὶ κανένα δέν ἐνοχλοῦν. ('Ἐνοχλεῖται μόνο ὁ ἐγωϊσμός μας, γιατί σκεφτόμαστε τί θά πεῖ δ γείτονας, δ συγγενής, δ γνωστός καὶ γι' αὐτό καταφεύγουμε προκαταβολικά στή δολοφονία τοῦ

κυοφορούμενου παιδιοῦ, γιά νά μή μαθευτεῖ πώς φέραμε στόν κόσμο παιδί «καθυστερημένο». Όμως είναι γνωστό πώς κανένα τέτοιο παιδί δέν γίνεται ούτε ψεύτης, ούτε κλέφτης, ούτε έγκληματίας, ούτε δολοπλόκος, ούτε δολοφόνος. Τό μόνο πού ζητοῦν ἀπό ἐμάς αὐτά τά παιδάκια είναι λίγη ἀγάπη. Κι ὅταν ἀκολουθεῖται μιά σωστή ἀγωγή καί θεραπεία, παρά τήν κατ' ἀρχήν πνευματική τους καθυστέρηση, μποροῦν ὅμως σέ ἀρκετές περιπτώσεις νά τελειώσουν δχι μόνο γυμνάσιο, ἀλλά καί ἀνώτερες σχολές! Κατά παρόμοιο τρόπο, κανένα ἀπό τά παιδιά μέ μεσογειακή ἀναιμία δέν θάθελενά τό σκότωναν οί γονεῖς του προτοῦ ἔλθει στό φῶς. Τά παιδιά μέ μεσογειακή ἀναιμία (ὅσα μπόρεσαν γιά διάφορους λόγους νά διαφύγουν τό θάνατο διό τό δολοφονικά υνοτέρια καί ζοῦν ἦδη ἀνάμεσά μας) ἔχουν κατά κανόνα ψηλό δείκτη νοημοσύνης, μορφώνονται, ἀποκαθίστανται ἐπαγγελματικά, δημιουργοῦν οἰκογένειες, γίνονται χρήσιμα μέλη τῆς κοινωνίας, παρά τήν ταλαιπωρία τῆς ἀσθενείας τους. Έξ αλλού κανείς δέν μπορεῖ νά ἀποκλείσει μελλοντική θεραπεία τῆς παθήσεως καί περαιτέρω παράταση τῆς ζωῆς τους, λόγω τῶν νέων ἀποκαλύψεων τῆς ἐπιστήμης.

‘Ο προγεννητικός ἔλεγχος’, πού πραγματοποιεῖται μέ σκοπό δχι νά θεραπεύσει μιά πάθηση, ἀλλά γιά νά φονεύσει τά ἔμβρυα πού πάσχουν ἀπό κάποια ἀνίατη (γιά τά σημερινά, ἀλλά ίσως δχι γιά τά μελλοντικά δεδομένα) ἀσθένεια, ἀποτελεῖ μιά ἀπό τῆς χειρότερες μορφές ρατσισμοῦ, γιατί ἀρνεῖται τό δικαίωμα τῆς ζωῆς σέ πάσχοντες ἀδελφούς μας, χάριν τῶν ὅποιων μάλιστα ὁ θεάνθρωπος Χριστός ἀπέθανε ἐπάνω στό Σταυρό!

(1) Κίνδυνοι ἀπό τόν «Προγεννητικό “Ελεγχο».

Τά ἐργαστηριακά τέστ γιά τόν προγεννητικό ἔλεγχο ούτε είναι πάντα ἀλάνθαστα, ἀλλά ούτε καί είναι πάντα ἀκίνδυνα, τόσο γιά τήν υγεία τοῦ κυοφορούμενου ἔμβρυου, δσο καί γιά τήν υγεία τῆς κυοφορούσας μητέρας.

‘Οπως ὑπῆρξαν περιπτώσεις παιδιῶν, πού μετά τόν τοκετό τους διαπιστώθηκε, μέ ἔκπληξη τῶν γιατρῶν, δτι ἐπασχαν εἴτε ἀπό μογγολισμό (σύνδρομο Νown), εἴτε ἀπό μεσογειακή ἀναιμία κ.ἄ., παρά τό γεγονός δτι ἔλχε προηγηθεῖ ὁ προγεννητικός ἔλεγχος καί βρέθηκαν «ἀρνητικές» ἐνδείξεις, ἔτοι κατά ἀντίστροφο τρόπο, ὑπάρχει ἐνδεχόμενο τό μέν ἐργαστηριακό τέστ νά δείξει κάποια ἀνίατη πάθηση γιά τό κυοφορούμενο ἔμβρυο, ἐν συνεχείᾳ αὐτό νά φονευθῇ διά τῆς Ἐκτρώσεως, καί δμως στήν πραγματικότητα τό ἔμβρυο αὐτό πού φονεύθηκε νά ἡταν ύγιεστατο!

Ακόμα:

Σύμφωνα μέ γνωματεύσεις ιατρῶν, δ προγεννητικός ἔλεγχος συνεπάγεται κινδύνους γιά τή μητέρα, ὅπως: Νά συμβῇ πρόωρος τοκετός μέ τά συνακόλουθα προβλήματα· αὔξηση στό τριπλάσιο τῆς πιθανότητας ἀποβολῆς κυοφορουμένου υγιοῦς ἔμβρυου σέ μελλοντικές ἐγκυμοσύνες; πρόκληση αίμορραγιῶν πρίν ἀπό τόν τοκετό, πού ἐξαναγκάζουν τήν προσφυγή σέ καισαρική τομή· καί τέλος στίς περιπτώσεις πού δ ‘προγεννητικός ἔλεγχος’ θά δόηγήσει σέ Ἐκτρωση, τότε παρουσιάζεται τό γνωστό «μετεκτρωτικό σύνδρομο», στό ὅποιο περιλαμβάνονται καί τά βαθύτατα ψυχικά τραύματα στή μητέρα πού προβαίνει σέ Ἐκτρωση.

‘Ο προγεννητικός ἔλεγχος συνεπάγεται κινδύνους καί γιά τό κυοφορούμενο παιδί, ὅπως: Αὔξηση στό διπλάσιο τῆς πιθανότητας ἐνδομητρίου θανάτου τοῦ ἔμβρυου, λόγω ἀκριβῶς τῆς ἀμνιοκένησης, πού συνεπάγεται δ προγεννητικός ἔλεγχος· μελλοντικές σκελετικές ἀνωμαλίες στό παιδί πού θά γεννηθῇ πιθανότης τραυματισμοῦ τοῦ ἐγκεφάλου ἢ καί τῶν ἀρτηριῶν τοῦ ἔμβρυου· πιθανῶς ἀναπνευστικά προβλήματα στό νεογέννητο δφειλόμενα στήν ἀνεπαρκ ποσότητα ἀμνιακοῦ υγροῦ. Ἐνῶ. δηλαδή δ προγεννητικός ἔλεγχος ἀποσκοπεῖ νά ἐντοπίσει ὑπάρχουσες παθήσεις στό κυοφορούμενο ἔμβρυο, ἐντούτοις δμως ὁδίος δ προγεννητικός ἔλεγχος, αὐτός καθεαυτός, είναι δυνατόν νά ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ παθήσεις ἀπό τό «μηδέν», τίς ὅποιες δηλαδή τό παιδί δέν θά τίς είχε, ἀν δέν ὑποβαλλόταν στήν ταλαιπωρία αὐτοῦ τοῦ ἔλεγχου.

‘Επισημαίνουμε τέλος τό γεγονός δτι μέ τόν προγεννητικό ἔλεγχο ὑπάρχει τό ἐνδεχόμενο νά δημιουργηθοῦν ψυχικά τραύματα στό παιδί πού θά γεννηθεῖ. Σύμφωνα μέ τά τελευταία πορίσματα τῆς νευρολογίας καί τῆς ψυχιατρικῆς ἡ ἐνδομητρία ζωή τοῦ

έμβρυου έχει καθοριστικές έπιπτώσεις στή μετέπειτα ζωή του ώς ένηλικα άνθρωπου. 'Η διαδικασία τοῦ προγεννητικοῦ ἐλέγχου εἶναι ὅπωσδήποτε ἐπώδυνη διαδικασία γιά τήν ψυχολογία τοῦ ἐμβρύου: Τό ἐμβρυο «αἰσθάνεται» μέ τό δικό του τρόπο τῇ βελόνᾳ τοῦ ἐμβρυοσκοπίου νά τό κυνηγᾶ, προκειμένου νά παρθῆ ἀμνιακό ὑγρό. Καί ὅταν «ὁ στόχος» δέν ἐπιτυχάνεται ἀπό τήν πρώτη φορά, γίνονται, ώς γνωστό, ἐπανειλημμένες παρακεντήσεις. Καί κάθε φορά κινδυνεύει νά «τρυπηθῇ» τό ἐμβρυο καί νά πάθει ἐνδεχομένως ἀνεπανόρθωτες βλάβες. Ποιός μπορεῖ νά προκαθορίσει τί τραυματικές ἐμπειρίες καταγράφονται στό υποσυνείδητο τοῦ ἐμβρύου ἀπό τέτοιες διαδικασίες; Πῶς μπορούμε «νά παίζωμεν ἐν οὐ παικτοῖς»;

(η) 'Αναφορά στήν ἐνδομήτρια ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Σχετικά μέ τίς ἐπιπτώσεις τῆς ἐνδομήτριας ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου στή μετέπειτα ζωή του δέν μιλᾶ μόνο ἡ νεωτερη ψυχιατρική καί νευρολογία. Μιλᾶ καί ἡ ἐμπειρία ὁγίων γερόντων τῆς Ἐκκλησίας μας. Χάριν παραδείγματος ἀναδημοσιεύουμε πιό κάτω κάτι ἀπό τή διδασκαλία τοῦ γνωστοῦ γέροντος ἀγίας βιοτῆς πατρός Πορφυρίου, πού πρόσφατα κοιμήθηκε στό "Αγιον" Όρος († 2.12.1991):

«*'Η προγεννητική παιδαγωγική τοῦ γέροντος Πορφυρίου πάντως ἔχει τό μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον, μάλιστα γιά τόν ἀπλό καί κατανοητό τρόπο διατυπώσεως ἐνός τόσο λεπτοῦ θέματος. "Ἐλεγε λοιπὸν δι μακαριστός γέρων:*

- *'Η μητέρα ἀρχίζει νά παιδαγωγεῖ τό παιδί της μέσα από τή μήτρα της μέ τά ψυχικά τῆς βιώματα.*

'Αλλ ὅταν ἄκουσε τά λόγια αὐτά μιά ἐγκυμονοῦσα γυναικά στόν 5ο της μήνα, εἶπε στό γέροντα.

- *Τρομοκρατοῦμαι μ' αὐτά πού λέτε, γέροντα. Ἐγώ τώρα τί νά κάνω; Ἐγκυμονῶ στόν 5ο μήνα.*

Καί ὁ γέρων τῆς ἀπάντησε:

- *Τώρα νομίζω ὅτι είναι καί λίγο ἀργά!*

Γι ' αὐτό καί συχνά ἔλεγε γιά τά παιδιά πού είχαν ψυχολογικά προβλήματα, τά δποῖα ὀνόμαζε «μπερδεμένα», ὅτι ἥδη ἀπό τήν κοιλιά τῆς μητέρας τους είχαν αὐτό τό «μπέρδεμα». Γιατί, ὅταν ἡ μητέρα ἦταν ἐγκυος, δέν φρόντιζε νά είναι τακτοποιημένη ἡ ζωή της, νά ἔχει ἥρεμία, γαλήνη, νά προσεύχεται καί νά συμμετέχει στά *Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα τήν Ἱερά Ἐξομολόγηση καί τή Θεία Κοινωνία*.

Κάποτε μάλιστα ὁ γέροντας διηγήθηκε, ἀνώνυμα βέβαια, τή συζήτηση πού είχε μ' ἔνα Καθηγητή τοῦ Πανεπιστημίου, πού τοῦ παραπονιόταν γιά κάποια ψυχολογικά του προβλήματα καί στόν ὅποιο δι γέροντας εἴπει:

- *Κύριε Καθηγητά, αὐτά τά προβλήματα τά ἔχεις ἀπό τήν κοιλιά τῆς μητέρας σου.*

Τότε δι Καθηγητής ἐδάκρυσε καί ἀρχισε νά κλαίει, ὥστε δι γέροντας νά τοῦ εἴπει:

- *Ἐσύ, ἔνας Καθηγητής Πανεπιστημίου, νά κλαίς;*

Καί δι Καθηγητής μέ συντριβή ἐπιβεβαίωσε τά προηγούμενα σχόλια τοῦ Γέροντος:

- *Ἐχετε δίκαιο, Γέροντα, καί τά λόγια σας αὐτά ἔχουν μιά βαθειά σημασία γιά μένα. Γιατί μοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα μου δπι, ὅταν ἥμουν στήν κοιλιά της, δι πατέρας μου τήν κλωτσούσε στήν κοιλιά, ὥστε νά μέ ἀποβάλει...(!!!)*

'Ο Γέροντας κατέληξε ὡς ἔξῆς τή διήγησή του, δίδοντας δμως ἔμμεσα ἀπάντηση σέ ἀπορία γιά τό διορατικό του χάρισμα:

- *Ἐγώ παιδί μου, ἥμουν στήν κοιλιά τῆς μητέρας αὐτοῦ τοῦ Καθηγητῆ; Ὁ Θεός μέ φωτίζει γιά νά λέω αὐτά πού λέω.*

('Από τό περιοδικό «Πολύτεκνη Οίκογένεια» τής «Πανελλήνιας Ενωσης Φίλων τῶν Πολυτέκνων», τεῦχος 57, Μάρτιος 1993, σ. 25-26).

Μιλώντας σέ ἀλλή περίπτωση καί πάλιν δι γέροντας Πορφύριος γιά τή διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν, εἴπε καί τά ἔξῆς:

« Έάν δέν ύπάρχει σωστή διαπαιδαγώγηση, δέν ύπάρχει τίποτε. Καί ή σωστή διαπαιδαγώγηση δέν γίνεται **ὅπως** θέλουμε έμεις καὶ πολύ περισσότερο δέν γίνεται **ὅποτε** θέλουμε έμεις! Αύτά τα δύο πρέπει νά έχουν τό ίδιο σημείο ἐκκινήσεως καὶ ύποχρεωτικά νά συνυπάρχουν. **Kai tó σημεῖο ἐκκινήσεως συμπίπτει ἀπόλυτα μὲ τό σημεῖο τῆς συλλήψεως τοῦ παιδιοῦ.** Συνεχίζεται καθ' δλη τή διάρκεια τῆς κυήσεως καὶ αὐξάνεται συνεχῶς ἀπό τήν ήμέρα τοῦ τοκετοῦ μέχρι τῆς πλήρους ἐνηλικώσεως τοῦ παιδιοῦ. Καὶ αὐτό πού σᾶς λέω είναι πολύ βασικό. Γι' αὐτό θέλω πολύ νά τό προσέξετε. **'Η φροντίδα τῶν γονέων γιά τό παιδί ἀρχίζει ἀπό τότε πού αὐτό βρίσκεται μέσα στήν κοιλιά τῆς μητέρας του! Nai, ἀπό τότε!**

» Μά θά μου πείτε: «Τί μποροῦμε νά κάνουμε έμεις γιά τό ἔμβρυο καὶ γενικά γιά ἔνα παιδί πού βρίσκεται ἀκόμη μέσα στήν κοιλιά τῆς μάνας του;».

» Σᾶς ἀπαντῶ: 'Εμεῖς μόνοι μας τίποτε! 'Εκεῖνος δμως, πού ἐπέτρεψε τή σύλληψή του, **ΤΑ ΠΑΝΤΑ!**

» 'Αλήθεια, ύπάρχει μεγαλύτερο θαῦμα ἀπό τό θαῦμα τῆς συλλήψεως; 'Ασφαλῶς δχ! Γι' αὐτό έμεις σ' 'Έκεινον θά ἀπευθυνθοῦμε καὶ ἀπό 'Έκεινον θά ζητήσουμε μέ τίς θερμές προσευχές μας νά μεριμνήσει γιά τήν τελειότητα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ συλληφθέντος παιδιοῦ, ὅταν ἀκόμη αὐτό βρίσκεται στό στάδιο τῆς κυήσεως. Καὶ 'Έκεινος μέ τή θεία Χάρη τοῦ 'Αγίου Πνεύματος θά φροντίσει καὶ γιά τά δύο. Οἱ προσευχές μας δμως δέ σπαματάνε ἐδῶ. 'Αντίθετα μάλιστα, μετά τόν τοκετό τοῦ παιδιοῦ, δσο αὐξάνει αὐτό, θά αὐξάνουν καὶ οἱ προσευχές μας.

» "Ετοι, μέ τόν τρόπο αὐτό δείχνουμε δτι πράγματι ἐμπιστευόμεθα τή σωστή διαπαιδαγώγηση τοῦ παιδιοῦ μας στόν ίδιο τό Θεό. Καὶ ὅταν τό παιδί μας εύρισκεται ὑπό τήν ἀμεση καὶ συνεχή ἐποπτεία, παρακολούθηση καὶ προστασία τοῦ Θεοῦ, ἔ, τότε νά είμαστε βέβαιοι πώς ποτέ δέν θά παραστρατήσει...».

("Ε.ά., σ. 27." Από τό βιβλίο « 'Ο πατέρ Πορφύριος, διορατικός, δ προορατικός, δ ιαματικός τοῦ 'Ανάργ. 'Ι. Καλλιάτσου, δικηγόρου, "Έκδοση 'Ορθοδόξου Τύπου", 'Αθήνα 1992).

(θ) "Οταν τό σκοτάδι παρουσιάζεται σάν φῶς καὶ τό φῶς σάν σκοτάδι

Είναι τέτοιες οι τερατώδεις ἀντινομίες στήν «κοινωνία τοῦ παραλόγου», δπου ζοῦμε, ώστε:

- Προκειμένου νά ἐπισημάνουμε (γιά νά τά...φονεύσουμε!!!) 5 ζώς 6 παιδιά μέ σύνδρομο Down, πού κυοφοροῦνται - σύμφωνα μέ τίς στατιστικές - στήν Κύπρο κάθε χρόνο, (ή, γιά νά ἐπισημάνουμε, μέ σκοπό καὶ πάλι νά τά ...φονεύσουμε!!!, λιγοστά ἀθώα παιδάκια, πού έχουν μεσογειακή ἀναιμία ἡ κάποιας ἀλλης μορφῆς ἀνίστη πάθηση), προβαίνουμε στήν τόσο πολυέξοδη, ἀβέβαιη, ἀλλά προπαντός τόσο ἐπικίνδυνη γιά τή μητέρα καὶ τά παιδιά της, ἔξεταση τοῦ λεγομένου «εύγονικοῦ» προγεννητικοῦ ἐλέγχου (αύτοῦ δηλαδή τοῦ προγεννητικοῦ ἐλέγχου, πού ἀποβλέπει δχι στή θεραπεία, **ἀλλά στήν "Έκτρωση τοῦ ἔμβρυου".**)
- Σκοτώνεται ὁ ἀσθενής, γιά νά... «θεραπευθῆ» ή ἀσθένεια!!!
- 'Εκστομίζονται ούρανομήκη «εύγει!» στόν ἀξιωματοῦχο τοῦ κράτους, πού ούτε λίγο ούτε πολύ θριαμβολογεῖ, γιατί ἔπαψαν πά νά γεννιοῦνται στήν Κύπρο παιδιά μέ μεσογειακή ἀναιμία, ἐνώ ἀποτελεῖ κοινό μυστικό δτι τό «ἐπίτευγμα» αὐτό είναι καρπός τῆς σφαγῆς ἀνυπεράσπιστων παιδιῶν στήν ἐμβρυϊκή τους ἡλικία!!!
- Θεωρεῖται τελείως φυσικό νά διεξάγεται ἔκεινος δ προγεννητικός ἐλέγχος, πού ἀποσκοπεῖ ἀποκλειστικά στήν "Έκτρωση καὶ θεωρεῖται... παράλογη(!) ή μάνα, πού ἀρνεῖται νά σκοτώσει τό πάσχον κυοφορούμενο παιδί της!!!
- "Έχουμε τό θράσος νά διατεινόμαστε δτι.. εύεργετοῦμε!!!) τά πάσχοντα ἀθώα καὶ ἀνυπεράσπιστα παιδιά, πού δολοφονοῦνται ἐν ψυχρῷ διά τῆς μεθόδου τῆς 'Έκτρώσεως. 'Ονομάζουμε δηλαδή «εύεργεσία» τή στυγνή δολοφονία!!!

• Καταδικάζουμε τό ρατσισμό στά διεθνή βήματα, ένω στό σπίτι μας έφαρμόζουμε τό χειρότερο, άπανθρωπότερο και συγερότερο ρατσισμό!!!

• Κάνουμε πορείες, διαμαρτυρίες καί διαδηλώσεις, γιά νά ύπερασπισθούμε τά «άνθρωπινα δικαιώματα», τή στιγμή πού έμεις οί ίδιοι άμφισβητούμε μέ τόν πιό άνοικτίρμονα τρόπο τό ιερό δικαίωμα τής ζωής (καί άρνούμαστε τήν ίδια τή ζωή) σέ άθωα, άνισχυρα καί άνυπεράσπιστα κυνοφορούμενα παιδάκια!!!

• Παρουσιάζεται σάν «φιλανθρωπία» τό νά γίνονται έρανοι καί νά μαζεύονται χρήματα γιά τήν πρόληψη τής θαλασσαιμίας ή τής πνευματικής καθυστέρησης, ένω σέ σημαντικό ποσοστό αύτά τά χρήματα θά διατεθούν, είτε έμμεσα είτε άμεσα, γιά... 'Εκτρώσεις!!! Παρουσιάζεται δηλαδή σάν «φιλανθρωπία» ή πιό στυγήν άπανθρωπία!!!

• 'Ιδρυματα καί 'Οργανώσεις πού προωθούν τόν έπάρατο μηχανισμό: «προκαταρκτικός Προγεννητικός 'Ελεγχος — 'Αμνιοκέντηση — 'Εκτρωση» όνομάζονται «φιλανθρωπικά», έπιχορηγούνται άπό έπισημους φορείς καί τιτλοφορούνται (ώς μή ώφειλαν) μέ άγια καί ιερά όνόματα!!!

Προσθῆκες-Σημειώσεις τῆς «ΠΟΛ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

1. Σέ μιά Τηλεοπτική 'Έκπομπή τῆς Λιάνας Κανέλλη γιά τήν ΕΚΤΡΩΣΗ (πού είχε προγραμματισθῆ 1, ένω τελικά έγιναν κατά συνέχεια 4 έκπομπές), δύο γιατροί τοῦ Μαιευτηρίου τῶν 'Αθηνῶν «ΗΡΑ», είδικοί σέ θέματα 'Εξωσωματικῆς Γονιμοποιίσεως, ἔκαμαν τήν έξης ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ: «Τό 90% τῶν γυναικῶν πού προσέρχονται καί ςποῦν 'Έξωσωματική Γονιμοποίηση έχουν στό ίστορικό τους "Έκτρωση ή καί 'Έκτρώσεις..."! Είναι ἄραγε γνωστό αύτό τό φοβερό γεγονός; Καί πάντως προσθέτουμε ότι σέ 100 γυναικες, πού κάνουν έκτρωση, οι 35-40 μένουν στείρες έφ' όρου ςωῆς! «'Ακουέτωσαν ταῦτα» οι «ἀπέλευθεροποιημένες» φεμινίστριες καί οι φιλεκτρωτικοί γενικά.

2. Στήν άναφερόμενη ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ τῶν προηγουμένων ἀρθρων-μελετῶν, νά προστεθῆ καί ἡ «Περιοδική ἔκδοση 'Ένώσεως 'Ορθοδόξων Επιστημῶν Λεμεσοῦ-Κύπρου» μέ τόν τίτλο: «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ», τεύχος 2ο, Νοέμβριος 1995. Στό άνωτέρω τεύχος περιέκεται μέρος τῶν Πρακτικῶν τοῦ 1ου Συνεδρίου Βιο-'Ιατρικῆς 'Ηθικῆς Δεοντολογίας, πού έγινε στή Λεμεσό στής 27-28 Νοεμβρίου 1993. Έπισημαίνουμε ίδιαίτερα δύο Εισηγήσεις τοῦ Βιοϊατρικοῦ Τεχνολόγου τοῦ Harvard-MIT 'Αρχιμ. π. Νικολάου Χατζηνικολάου: a) «Πνευματικά καί ήθικά ὅρια τῆς σύγχρονης 'Ιατρικῆς Τεχνολογίας», σ. 11-18· καί b) «Έφαρμογή τῆς Πειραματικῆς Τεχνολογίας σέ άνθρωπινα ἔμβρυα», σ. 33-50 (μέ τή σκετική Βιβλιογραφία). 'Άλλα καί πήν Εισήγηση τοῦ Καθηγητῆς τῆς 'Ιατρικῆς στό Πανεπιστήμιο 'Αθηνῶν κ. Π. Κωνσταντάκου, (Εισαγωγική 'Ομιλία) μέ θέμα: «Έξωσωματική Γονιμοποίηση», σ. 19-32.

3. Στό Διαδίκτυο-INTERNET έχει καταχωρισθῆ καί τό πρώτο ἀρθρο τοῦ παρόντος τεύχους (Καθηγ. κ. Ε.Δ. Παναγοπούλου), στήν ήλεκτρονική διεύθυνση τοῦ «Συλλόγου 'Αγέννητου Παιδιοῦ»: www.unborn.gr, καθώς καί τό ἀρθρο τοῦ Δρ Σάββα Κυριακίδη, είδικου μαιευτήρα-χειρουργοῦ γυναικολόγου, Κυπρίου-Λευκωσιάτη: «ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ», στήν ίδια ήλεκτρονική διεύθυνση. Τό ἀρθρο αύτό τοῦ κ. Κυριακίδη έχει δημοσιεύσει ένωρίτερα ἡ «Πολύτεκνη Οίκογένεια», τεύχος ἀρ. 77, Μάρτιος 1998, σ. 19-25.

4. 'Εξάλου στό Περιοδικό μας «Πολύτεκνη Οίκογένεια» έχουν γίνει ΕΙΔΙΚΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ γιά τό θέμα «ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ» στά τεύχη:

a) τ. 17 - Μαρτ. 1983, σ. 5-15. ('Αναφορά καί σέ συγκεκριμένα περιστατικά).

b) τ. 26-27 - Σεπτ. 1985, σ. 8 κέδ. (Γίνεται άναφορά στό ἔργο τῆς «Διεθνοῦς 'Ομοσπονδίας Δικαιώματος στή Ζωή» (International Right To Life - IRTL), μέ 200.000 καί ἄνω Μέλη 'Επιστήμονες 'Ιατρούς καί Συλλόγους ἀπό όλο τόν κόσμο. 'Επίσης άναφέρεται ἡ πρώτη Βιντεοκασσέττα μέ θέμα μιά ςωντανή έκτρωση μέ τόν τίτλο «Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΚΡΑΥΓΗ», τοῦ Dr Bernard NATHANSON, πού ἡ Π.Ε.Φ.Ι.Π. διέθεσε καί διαθέτει σέ πολλά άντιτυπα-άντιγραφα). (ΣΥΝΕΧΕΙΑ στό όπισθφυλλο).

Συνέχεια ἀπ' τὴν σελ. 31.

γ) Η 37, Μάρτ. 1988, σ. 14 – 19.
(*‘Αρθρο-Όμιλία τοῦ Καθηγ. Ἰατρ. Πα-
νεπ. Θεσ/κης κ. Κων. Γ. Καρακατσάνη*).

δ) Η 60, Δεκ. 1993, σ. 6-30 καὶ
τ. 61, Μάρτ. 1994, σ. 15-25 (καὶ μέ-
πληρη ἐλληνική βιβλιογραφία καὶ συ-
γκεκριμένα περιστατικά).

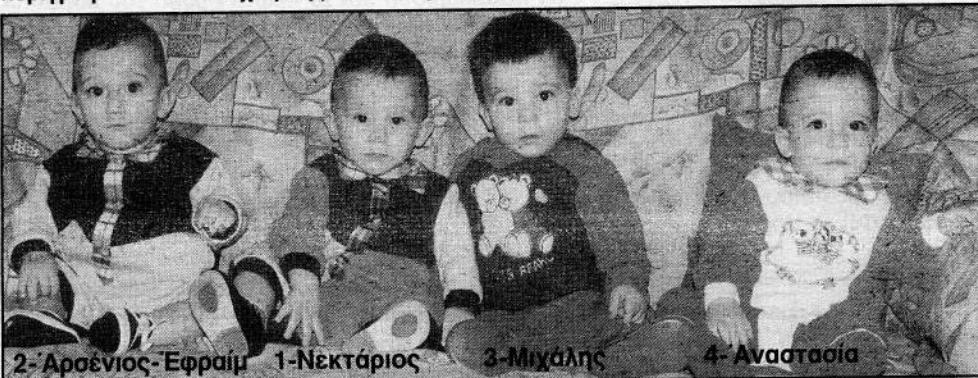
ε) Η 86, Ιούν. 2000, ὀλόκληρο τὸ
τεῦχος, ὡς εἰδικό ἀφίερωμα (βλ. δί-
πλα, δεξιά), μέ επιστημονικό καὶ δη-
μοσιογραφικό κείμενο τοῦ Ὁρθοδόξου
Ἀμερικανοῦ Συγγραφέα Frank Schaeffer
(Σαΐφερ). – “Οοσι Φίλοι Ἀνα-
γνῶστες θά ἔθελαν νά ἔχουν (ΔΩ-
ΡΕΑΝ πάντοτε) τό ἀνωτέρω τεῦχος
86, ὑπάρχουν διαθέσιμα φύλλα καὶ
σέ κάποια ποσότητα, ἀρκεῖ νά γρά-
ψουν ἢ νά τιλεφωνήσουν.

σ) Σέ πολλά ἢ σκεδόν σέ ὄλα τὰ
τεῦχον τοῦ Περιοδικοῦ «ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» γίνονται ἀναφορές
καὶ δημοσιεύονται Ἐπιστολές μέ Σχό-
λια γιά τό θέμα «ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ», ἀλλά
καὶ γιά τή «ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΚΤΡΩΣΕ-
ΩΝ» (ὅμολογίες γυναικῶν, πού ἔκαμαν
ἐκτρωσο-ἐκτρώσεις, ἀλλά μετανό-
σαν καὶ διόρθωσαν τό μέγα σφάλμα
τους δεχόμενες σπί συνέχεια ὄσα παι-
διά τούς ἔδωσε ὁ Θεός).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ «Π.Ο.». Ή ἐπίκαιρη ὥλη τοῦ 2ου Ζημήνου (Απριλίου-Ιουνίου 2001) μεταφέρθηκε
στό ἐπόμενο τεῦχος ἀρ. 91, Σεπτέμβριος 2001, πού είναι ὥλη ἀρκετή καὶ ἐνδιαφέρουσα.

4ΔΥΜΑ-«ΚΑΜΠΑΝΑΚΙΑ» ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ, ΠΟΥ ΓΛΥΤΩΣΑΝ ΑΠΟ ΕΚΤΡΩΣΗ.

Τά χαριτωμένα αὐτά 4δυμα-ἀδελφάκια είναι τέκνα τοῦ ζεύγους Έμμανουήλ καὶ Ἀλεξίας
Καμπανού ἀπό τόν “Αγιο Νικόλαο Λασιθίου Κρήτης”. Ή 5δυμη ἐγκυμοσύνη (γιατί τό 50 ἀπό-
βλήθηκε – ἀκούσια, μόνο του) διαπιστώθηκε τό Μάιο τοῦ 1998 καὶ μέχρι τή γέννησή τους
στίς 27 Νοεμβρίου 1998 ἔγινε ὀλόκληρος μαραθώνιος, ἀγώνας ἐναγώνιος, ἂν θά ζήσουν Ο-
ΛΑ ἢ μόνο 1 ἢ 2 καὶ τά ἄλλα νά... ἐκτρωθούν! Άλλα ἐνίκησε η ΠΙΣΤΗ τών γονέων, μάλιστα
ἔπειτα ἀπό θαυμαστές ἀποκαλύψεις 3 συγχρόνων Ἀγίων Γερόντων. Όλοκληρο τό ΧΡΟΝΙΚΟ
περιγράφεται στό τεῦχος τῆς «Π.Ο.» ἀρ. 84, Δεκ. 1999, σ. 4-8, ὅπου καὶ παραπέμπουμε.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΔΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ Σ' ΑΛΛΟΥΣ
Βοηθήστε στήν ἐπανέκδοση καὶ εύρυτερη διάδοσή του

ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΕΚΤΡΩΣΗ: «Η ΕΣΧΑΤΗ— —ANOMIA»

Frank Schaeffer
ANAZHTONTAS
THN ORTHODOXH PISTH

ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ
ΤΩΝ ΨΕΥΤΙΚΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
Πρόλογος
Ἄριος Γεωργίου, Καθηγούμενός
I. M. Οθ. Γρηγορίου Αγ. Θράσης
Μετάφραση
Αρχιμ. Αναστασίου Μαρού
Δρς Θεόλογος - Φιλολόγου
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ» - ΚΟΖΑΝΗ 2006

Τ. 86
2000
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΕΚΔΟΣΗ
Π.Ε.Φ.Π.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΔΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ Σ' ΑΛΛΟΥΣ
Βοηθήστε στήν ἐπανέκδοση καὶ εύρυτερη διάδοσή του

ANATYPO
τοῦ 18ου κεφ. τοῦ
βιβλίου τοῦ Αμε-
ρικανοῦ-Ορθοδό-
ξου Fr. Schaeffer
(Σαΐφερ).
(Σαΐφερ).

Τό σημαντικό τό-
το βιβλίο κάνει μά-
θημά ἀνεστία τοῦ
δυτικοῦ καὶ μάλιστα
τοῦ ἀμερικανικοῦ
πολιτισμοῦ, μέ χα-
ρακτηριστικά τήν
πρακτική ἀποστα-
θεία καὶ ἀνομία!

Καὶ τούρδε, ὡς
«εὐχατή ἀνομία»
χρηστεύεται ὁ Συγ-
γραφέας τήν ΕΚ-
ΤΡΩΣΗ μέ τὰς
συνέπειες τῆς, πού
είναι «φαῦλος κύ-
κλος»... διαφθόρε-